

A „K.H.” LEVELEK C.W. LEADBEATER-HEZ

C. Jinarajadasa magyarázó jegyzeteivel

Fordította: Hary Györgyné
Számítógépes változat: Balla Attila 2022

A „K.H.” LEVELEK C.W. LEADBEATER-HEZ

1883 nov. 21-én írta alá C.W. Leadbeater tagfelvételi kérelmét a Teozófia Társulatba; 1934 márc. 1-én távozott el a testet öltésből. Ötvenegy éven át életének egyedüli érdeklődése a Társulatért való munka volt. Az emberiségnek nagyszerű szolgálatokat tett azáltal, hogy annyi országban élőszóval terjesztette a teozófiát és hogy könyveiben az ősi bölcsesség annyi oldalát feltárta. Mi volt hát életének hajtóereje, amely mindvégig állhatatossá és kitartóvá tette?

Ez a hajtóerő abból a tényből fakadt, hogy 1884 októberében megtalálta Mesterét. Ekkor fogadta el őt „chela”-nak, vagyis tanítványnak az az Adeptus, aki Koot Hoomi-nak nevezi magát, s aki közléseit K.H. kezdőbetűkkel jelezte. Ha Mr. Leadbeatert és életének munkáját meg akarjuk érteni, akkor meg kell vizsgálnunk, milyen körülmények között kapott K.H. Mestertől bizonyos leveleket, s miképpen reagált rájuk.

Ha valaki életrajzot írna C.W. Leadbeaterről, az első fejezetet ezzel az eseménnyel kellene kezdenie. Mert ha ennek az eseménynek a jelentőségét felfogjuk, s akkori cselekedetét helyesen értékeljük, akkor meglátjuk, miért kínálkozott neki mindig újabb alkalom a szolgálatra, s hogy miért fordultak hozzá, mint atyához, testvérhez, barátához ezek és ezek – férfiak és nők, fiúk és leányok – sok-sok országból irányításért és inspirációért.

1883-ban Mr. Leadbeater az anglikán egyház papja volt és mint segédlelkész működött az angliai Bramshott-i plébánián, Hampshire kerületben. Éveken át komolyan érdeklődött a spiritizmus iránt. De a szellemeknek nem a médiumokon keresztül adott közlései érdekelték, hanem az általuk létrehozott jelenségek. E jelenségek ugyanis nemcsak eddig nem sejtett erők létezésére mutattak, hanem arra is, hogy ezeket testen kívüli lények irányítják. Itt átadom a szót Mr. Leadbeaternek.

Mr. William Eglinton

„A spiritizmus terén végzett vizsgálódásaim folyamán a kor legnevezetesebb médiumaival összeköttetésbe kerültem, s az összes szokásos jelenségeket – amelyekről az e tárgyú könyvek szólnak – magam is tapasztaltam. Az egyik médiumot, akivel gyakran volt dolgom, Mr. Eglintonnak hívtak. Bár hallottam ellene egyet-mást felhozni, tanúskodom arról, hogy a velem való ügyeiben mindig egyenes, józan és udvarias volt. Több, úgynevezett „kontroll”-ja volt. Az egyik egy indián leány, aki Daisy-nek hívta magát, s aki akár kellett, akár nem, folytonosan

fecsegett. A másik – egy Abdullah nevű hosszú, hat lábánál magasabb arab – soha meg nem szólalt, ellenben figyelemreméltó jelenségeket produkált, melyek gyakran nagy erő kifejtést igényeltek. Láttam, amikor két súlyos embert egy-egy kézzel egyszerre felemelt.

„Egy harmadik „kontrollja”, aki gyakran jelentkezett, Ernest volt. Ernest aránylag ritkán materializálódott, viszont sokszor közvetlenül beszélt, s jellegzetes, kiművelt kézírása volt. Egy vele való beszélgetés alkalmával a Bölcsesség Mestereire terelődött a szó. Ernest a legnagyobb tisztelettel beszélt róluk, s azt mondta, hogy több alkalommal részesült abban a kiváltságban, hogy látta őket. Én rögtön azt kérdeztem, hogy magára vállalná-e egy üzenet vagy levél átadását. Azt felelte, hogy szívesen elvállalja, s hogy alkalomadtán kézbesíteni fogja, de előre nem tudja megmondani, hogy ez mikor lesz.

„Visszatérve a tárgyhoz, én azonnal – egy feltétel mellett – elfogadtam Ernest ajánlatát. Azt mondtam, hogy levelet fogok írni a Nagy Mesterek egyikéhez, és reá fogom bízni, ha barátom és tanítóm, Mr. Sinnett ebbe beleegyezik. E név említésekor a „szellemek” nagyon felizgultak. Daisy különösen haragudott, s kijelentette, hogy semmi körülmények között sem hajlandó Mr. Sinnett-el kapcsolatba kerülni. „Hogyisne, hiszen kísérteteknek hív minket!” – szólt nagy felháborodással. Én azonban szelíden ragaszkodtam felfogásomhoz, hogy a Teozófiáról való minden tudásomat Mr. Sinnettnek köszönhetem, s ezért nem tehetem meg, hogy a háta mögött járjak el, vagy megkérdése nélkül próbáljak más utakon összeköttetést találni. Végül is – nagyon kellenül – a szellemek belenyugodtak ebbe, s ezzel a szeánsz hamarosan véget ért. Amikor Mr. Eglinton felébredt transzából, megkérdetem tőle, vajon küldhetnék-e egy levelet Ernestnek. Azt válaszolta, ha odaadom neki a levelet, ő beleteszi azt a falra akasztott dobozba, ahonnan Ernest tetszése szerint kiveheti. Ezután elfutottam Mr. Sinnetthez és kikértem a véleményét. Mr. Sinnett azonnal élénken érdeklődött, s azt tanácsolta, hogy fogadjam el az ajánlatot, s lássuk mi fog történni.

Levél a Mesterhez

„Erre hazamentem és írtam három levelet. Az elsőt K.H. Mesterhez, amelyben kellő tisztelettel megírtam, hogy mióta a teozófiával kapcsolatba kerültem, egyedüli vágyam az, hogy tanítványa lehessen. Leírtam akkori körülményeimet, s megkérdetem, hogy a hét évi

próbaidőt, amiről hallottam, okvetlenül Indiában kell-e tölteni. Ezt a levelet egy kis borítékba tettem, s pecséttemmel gondosan lezártam. Azután beletettem egy Ernestnek szóló levélbe, amelyben emlékeztettem őt ígéretére, s megkértem, kézbesítse leveletem, s hozzon választ, ha kap. Ezt a második levelet az elsőhöz hasonlóan lepecsételtem, s azután ezt egy Mr. Eglintonhoz szóló borítékba tettem pár sor kíséretében, melyben azt kértem, hogy tegye a levelet dobozába, s értesítsen, ha történik valami. Előzőleg megkértem egy barátomat, akivel együtt laktam, hogy a leveleken a pecsétet mikroszkópon megvizsgáljuk, hogy megláthassuk, ha megint kezünkbe kerülnek, vajon hozzányúltak-e vagy sem. Postafordultával levelet kaptam Mr. Eglintontól, melyben közölte, hogy az Ernestnek szóló értesítést beletette a dobozba, s a levél azóta már el is tűnt. Ha pedig bármi válasz érkezne, azonnal továbbítja számomra.

„Pár nappal később egy idegen kézírású levelet kaptam, amelyet kinyitva, benne az Ernestnek szóló s látszólag felbontatlan leveletem találtam. A borítékon lévő „Ernest” szót kitörölték, s alá ceruzával az én nevemet írták. Barátommal újra megvizsgáltuk mikroszkóppal a pecsétet, de semmi nyomát nem láttuk annak, hogy valaki hozzányúlt volna. A levél felnyitását mindketten kizárt dolognak tartottuk. Mégis, amikor felvágtam a borítékot, kiderült, hogy a Mesternek szóló levelem eltűnt belőle. A borítékban mindössze az Ernestnek szóló leveletem találtam, melynek másik oldalán ez utóbbinak jól ismert írásával az a rövid közlés állott, hogy leveletem eljuttatta a Nagy Mesterhez, s amennyiben a jövőben engem méltónak találnak arra, hogy választ kapjak, Ernest azt öröme est elhozza számomra.

„Néhány hónapig vártam a válaszra, de hiába. Az Eglinton-féle szeánszokon, valahányszor Ernesttel összejöttem, mindig megkérdeztem tőle, mikorra várhatom a választ, de ő változatlanul azt felelte, hogy leveletem rendben kikézbesítette, de válaszról nem volt szó, s hogy ő ennél többet nem tehet.” +/

+/ How Theosophy came to me, 29-35 old.

A fenti levelet Mr. Leadbeter 1884 március 3.-án küldte el K.H. Mesternek. Ugyanez év november 1.-én indult vissza Indiába Blavatskyné a Cooper-Oakley házaspárral. Két nappal hamarabb, október 30.-án Mr. Leadbeater Londonba ment, hogy elbúcsúzzon H.P.B.-től. Az éjszakát a Sinnet házaspár lakásán töltötte. Még az est folyamán „D.K.” /Djwal Khul Mester/ H.P.B.-n keresztül közölte vele, hogy március 3.-i levelére válaszolt a Mester, de a levél tartalmáról nem esett szó.

Október 31.-én reggel Mr. Leadbeater visszatért Liphookba /a bramshotti plébániának ez volt a vasútállomása/ a Waterloo Station-ről 11:35-kor induló vonattal. Mivel Liphook 47 mérföldre van Londontól, kb. 1 óra tájban érkezhetett Bramshottba. Hazaérve ott találta a levelet, melynek fotókópiáját közlöm. ++/

/++ Az eredeti kiadásban itt egy hat oldalnyi fotókópia következik K.H. Mester leveléről./

K.H. MESTER ELSŐ LEVELE

A tavasszal – március 3.-án – levelet írtál nekem, s azt „Ernest”-re bíztad. Bár a levél maga sohasem jutott el hozzám – nem is valószínű, hogy eljuthatott volna, tekintve az üzenetközvetítő természetét – tartalmáról mégis tudomást szereztem. Akkor nem válaszoltam reá, de Upasikán keresztül egy intést küldtem.

Leveledben azt írtad, hogy mióta az Ezoterikus Budhizmust és az Isis-t olvastad „egyetlen vágyad, hogy mint chela felügyeleted alá kerülj, s hogy többet megtudhass az igazságról.” „Mr. S.-től hallottam” – folytatod – „hogy majdnem lehetetlen tanítvánnyá lennem anélkül, hogy Indiába utaznék.” Reményedet fejezted ki, hogy pár éven belül ezt megteheted, de jelenleg a hála szálai ehhez az országhoz kötnek. Stb.

++// Ez a levél kék ceruzával írt kézírás. De mégsem kézzel írták, hanem „vetítették”, ami okkult képességeken alapuló eljárás. K. H. Mester ezt az eljárást két, Mr. A. P. Sinnethez szóló levelében így írja le:

„Jegyezd meg, hogy ezeket a leveleket nem írom, hanem reá nyomom vagy vetítem a papírra, s azután a hibákat kijavítom.

Ugyanis, akár „vetítem”, akár diktálom vagy magam írom a leveleimet, az időmegtakarítás különbsége nagyon csekély. Át kell gondolnom, minden szavát és mondatát gondosan lefényképeznem agyamban, mielőtt a „vetítéssel” megismételném a levelet. Amint a fényképezőgéppel ábrázolható tárgyakat előzőleg megfelelő gyújtópontba kell helyezni, hogy a kép kémiailag preparált lemezen előtűnhessen, különben – amint az gyakran tapasztalható rossz fényképen – az alak lába nem lesz arányban a fejjel, s így tovább; így kell nekünk is előzőleg elrendeznünk a mondatokat s a papíron megjelenő betűket az elménkben, mielőtt az egész olvasásra alkalmassá válna. Egyelőre ez minden, amit mondhatok. Amikor a tudomány már többet fog tudni a lithophyl /vagy lithobibliion/ misztériumáról, s arról, hogy a növények leveleinek rajza miképp keletkezett eredetileg a köveken, akkor majd jobban meg tudom veled értetni az eljárást”. /The Mahatma Letters to A.P. Sinnet, 19., 22. old./

A vetítésnek egy másik leírása is megtalálható H.P.B. egyik levelében Mr. Sinnett-hez. H.P.B. miután előzőleg elmondja, hogy egy vetített levélen a mikroszkóp alatt „több, különböző anyagból álló réteget: grafitot, port, tintát, stb.” lehet felfedezni, továbbiakban leírja megfigyeléseit arról, hogyan végezte saját Mestere, M. Mester a vetítés munkáját.

„Gyakran láttam M.-t, a kezében egy rendkívül bonyolult kínai betűkkel írt könyvvel. Egy csipetnyi grafitport rakott maga elé, azután könnyedén rádörzsölte a lapra; erre azután tintát vetített; ha a betű-kép elméjében pontosan és hibátlanul kirajzolódott, akkor a lemásolt betűk is helyesek voltak, ha azonban véletlenül félbeszakították, hiba keletkezett, s a munka elromlott.” /The Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnet, 32. old./

Most felelek a fenti és egyéb kérdéseidre.

/1/ Nem szükséges, hogy valaki Indiában legyen hét évi próbaidő alatt. A chela ezt bárhol eltöltheti.

/2/ Hogy valakit, mint chela-t elfogadjak, az nem az én személyes akaratomtól függ. Ez csak az illető személyes érdemének és ezirányú erőfeszítéseinek eredménye lehet. Kényszerítsd bármelyikét a „Mestereknek”, akit éppen választottál: végezz jó munkát az ő nevében és az emberiség iránti szeretetből; légy tiszta és eltökélt az igazságosság útján /amint azt a mi szabályaink előírják/; légy becsületes és önzetlen; felejtsd el az Énedet, csak azért, hogy eszedben tartsd mások javát, - s akkor kényszeríteni fogod azt a „Mestert”, hogy elfogadjon.

Ez a követelmény a jelöltektől a Társulatok zavartalan fejlődésének korszakaiban. De ennél valamivel többet kell tenni akkor, amikor a teozófia, az Igazság Ügye, életre-halálra áll – mint most is – a közvélemény ítélőszéke előtt, - minden bíróság közül e legfelelőtlenebbül kegyetlen, előítéletes és igaztalan ítélőszék előtt. Azon kívül kasztodnak, amelyhez tartozol, kollektív karmáját is tekintetbe kell venni. Tagadhatatlan, hogy az ügy, melyet szíveden viselsz, sokat szenved most a keresztény papságnak és misszionáriusoknak a Társulat ellen irányított sötét intrikái és hitvány mesterkedései folytán. Semmitől sem fognak visszariadni, hogy tönkre tegyék az Alapítók hírnevét. Hajlandó vagy-e az ő bűneiket jóvá tenni? Ha igen, utazz Adyarba egy pár hónapra. „A hála szálai” nem fognak megszakadni, sőt még meggyengülni sem egy pár havi távollét miatt, ha lépésedet elfogadhatóan megmagyarázod rokonaidnak. Aki meg akarja rövidíteni a próba éveit, annak áldozatot kell hoznia a teozófiáért. Rosszindulatú kezeztől a mélység szélére lökve, a Társulatnak szüksége van minden férfira és nőre, akiben az igazság ügye erős védelmezőt talál. A nemes cselekedeteket cselekedve, s nem csak elhatározva végrehajtásukat, lehet az érdemdús cselekvések gyümölcsét learatni. Mint Carlyle „igaz embere”, akit a könnyű élet nem csábít, „nehézségek, önmegtagadás, mártíromság, halál: - ezek azok a csábítások, amelyek hatnak” az igazi chela szívére a megpróbáltatás óráiban.

Azt kérdezed, „milyen szabályokat kell betartanom a próba alatt, s mikorra merhetem remélni, hogy a próba megkezdődik”. Ezt felelem: magad készíted a jövődet, saját kezeden van, amint a fentiek mutatják, s mindennap szóhated anyagát. Ha én kérem, hogy ezt vagy

azt tedd, s nem csak egyszerűen tanácsolnám, én lennék felelős minden eredményért, amely a lépből származnék, s te csak másodlagos érdemet szereznél. Gondolkozz, s látni fogod, hogy ez igaz. Sorsodat tehát magad vedd az Igazság ölébe, s nem kell félned, mert a válasz tökéletesen igazságos lesz. A tanítványság nevelési és próbafokozat egyaránt, s csak a tanítványtól függ, hogy adeptussággal vagy kudarccal végződik. A tanítványok, módszerünkről helytelen képet alkotva, túlságosan lesik és várják a parancsokat és ezzel értékes időt vesztesznek el, amit pedig személyes erőfeszítésekre fordíthatnának. A mi ügyünknek misszionáriusokra, hitvallókra, ügynökökre, sőt talán mártírokra van szüksége. De nem kérhető senkitől, hogy bármelyiket is magára vegye. Válassz most tehát, és ragadd meg sorsodat. A mi Urunk, a Tathagata emléke segítsen téged abban, hogy a legjobbat határozd.

K.H.

Mindkét esetben Ernest nyilvánvalóan a kérdező gondolatát tükrözte, ahogy azt az ilyen lények gyakran tenni szokták.” +/

tartalmáról tudomást szereztem

Évekkel később, amikor Mr. Leadbeater pszichikus képességeinek kifejlesztése révén, közvetítő segítsége nélkül, a Mesterrel közvetlenül tudott közlekedni, a Mester elmondta neki, hogy amikor ő /C.W.L./ bramshotti otthonában levelét írta, a Mester ott és akkor olvasta azt. Ezért, bár Ernest sohasem vitte el a levelet, s így az nem jutott el a Mesterhez, „tartalmáról” mégis tudomást szerzett.

Upasikán keresztül egy intést küldtem

Az Upasika szó a páli Upasaka szó női alakja. Az Upasaka az olyan ember, aki a „nyolc fogadalmat” leteszi, az Upasika tehát az a nő, aki ugyanezeket a fogadalmakat leteszi. /Egy buddhista szerzetes ezeken kívül még két fogadalmat tesz. /

+/ How Theosophy came to me, 31. old.

A szó legközelebbi nyugati megfelelője: az a szerzetes vagy az az apáca, aki nem tette le a végleges fogadalmat. H.P.B.-t a Mesterek gyakran, mint Upasikát emlegetik, mert amikor Tibetben velük együtt élt, letette az alsóbbrendű szerzetesi fogadalmakat. Az említett intés abban állt, hogy H.P.B. figyelmeztette Mr. Leadbeatert, hogy mérsékelje a spiritiszta jelenségek iránti lelkesedését, de H.P.B. akkor nem említette, hogy az intés a Mesterektől jött. Ezért Mr. Leadbeater akkoriban nem tudta azt, hogy a Mester az ő szolgálatára való készenlétéről, felajánlásáról és önátadásáról tudomást szerzett.

a hála szálai ... kötnek

Mr. Leadbeater ebben az időben a bramshotti anglikán plébánia két segédlelkésze közül az egyik volt. Mr. Capes nagybátyja volt Mr. Leadbeaternek, azonkívül oxfordi „don”, az ókori történet egyetemi lektora, tagja és tanára a Qusen’s College-nek, ifjúsági felügyelő az egyetemen, választott hitszónok és nyilvános vizsgáztató. Mr. Leadbeater édesatyja pár évvel hamarabb meghalt, s ő volt az egyetlen életben maradt fiú. Édesanyjával vagyonosak voltak, de azután egy nagy bank összeomlása folytán mindenüket elvesztették. Ez szükségessé tette, hogy minél hamarabb kenyeret keressen. Egy ideig hivatalnok volt Williams Deacons et Co. ismert bankjában. De ez a munka természetesen egyhangú s hajlamaival ellentétes volt. Egyházi beállítottsága erősen „High Church” volt +/ s nagy részt vállalt a londoni All Saints egyházközség munkájában a Margaret Street-en. Minthogy nagybátyjának nagy befolyása volt papi körökben, természetesnek látszott, hogy unokaöccse is papi pályára lépjen. A megfelelő tanulmányok után Harold Browne püspök 1878 december 22.-én diakónussá, majd 1879 december 21.-én pappá szentelte a Farnham-i /Surrey/ St. Andrew egyházközség plébániatemplomában. Diakónussá való felvétele után megengedték neki, hogy mint segédlelkész működjön a bramshotti nagy plébánián.

+ / How Theosophy came to me, 31. old

Az egyetemi tanítások idején a rektor, Mr. Capes, gyakran Oxfordban volt, s így a nagy plébánia mindennapi munkája jórészt a két segédlelkészre hárult. Mr. Leadbeater ezért gondolta azt, hogyha Indiába utaznék, akkor nagybátyjának, akinek oly sokkal tartozott, sok gondot okozna egy újabb helyettes keresésével.

hogyan valaki Indiában legyen

Minthogy a teozófiai mozgalmat két olyan Adeptus kezdeményezte, akik indiai testet viselnek, s minthogy számosan az Adeptusok közül ugyancsak keleti testben élnek, a korai teozófusok között természetesnek látszott az a gondolat, hogy csak Indiában lehetséges az igazi spirituális fejlődés és okkult haladás. Ez a gondolat még most is uralkodik Európában és a két Amerikában egyaránt olyanok között, akik hisznek a Mesterek létezésében. Ezekben az országokban több százan gondolják, hogy a spirituális haladáshoz csak akkor kezdhetnek, ha nyugati környezetükből kiszabadulva Indiába jönnek a Mester keresésére.

Csak amikor valaki fel tudja fogni az Adeptus igazi természetét, vagyis azt, hogy az Adeptus tudata pillanatok alatt a világ bármely részében működhethet, s hogy elméje azonnal válaszol, valahányszor a törekvő őszinte gondolata a láthatatlanba lövell, akkor ismerheti fel azt a tényt, hogy nem szükséges lakóhelyét elhagynia, ha közelebb akar jutni a Mesterhez. Mi mindnyájan, akik „fiai vagyunk a Mesternek”, személyes tapasztalatból tudjuk, hogy ő minden gondolatunkról és érzésünkről tud, bárhol legyünk is, s hogy munkájában miként irányít, ha fontos dolgokról van szó. Számos példa közül kettőt hozok fel arra, hogy megmutassam, mennyire tudomással bír az Adeptus több ezer mérföldnyi távolságból is.

1884-ben a Teozófia Társulat egyik legodaadóbb munkása Miss Francesca Arundale volt. Londonban kapta meg K.H. Mesternek egy hosszú levelét Tibetből. ++/ melynek három kitételét idézem:

+/ „High Church” az anglikán egyháznak az a része, amely szertartásaiban, stb. Inkább a katolicizmus felé hajlik, szemben a „Low Church”-el, amely inkább protestáns jellegű.

+// Közölve: Letters from the Masters of Wisdom, First Series, Letter No. XX.

/1/ Követtem sok gondolatodat. Figyeltem azok hangtalan fejlődését, s belső lényed vágyódásait; és minthogy fogadalmad felhatalmaz reá – s közlendőim vannak reád és szeretteidre vonatkozólag – felhasználom az alkalmat ... hogy közvetlenül írjak s elmondjak egyet-mást.”

/2/ „Hallván H.P.B.-vel való beszélgetésedet érkezése estéjén, igazat adhatok neked.”

/3/ „Ő /Miss Arundale édesanyja/ öntudatlanul árt, nagyon árt önmagának azzal, hogy nem fékezi ingerlékeny természetét. Rossz „asztrális” befolyásokat vonz magához és olyan, számunkra ellenséges áramlatot teremt, hogy gyakran kénytelenek vagyunk sajnálattal eltávozni.”

A második példa arról szól, hogy mennyire tud az Adeptus a több ezer mérföldnyi távolságban történekről, H.S. Olcott ezredessel van kapcsolatban. Olcott ezredes 1888-ban Londonba utazott, hogy ott H.P.B.-vel találkozzék. A gőzhajó fedélzetén, amint az Brindisi felé közeledett, érkezése előtti napon korán reggel, Olcott ezredes bosszankodást érzett H.P.B.-vel szemben, azt gondolva, hogy az ő akkori irányvezetése Európában szakadást fog okozni a Társulatban. Amikor visszatért kabinjába, a levegőből hosszú levél esett alá K.H. Mestertől, telve tanáccsal és utasításokkal arra a helyzetre vonatkozólag, amit Londonban fog tapasztalni. +/ Ebben a levélben a következő mondatok vannak:

„Upasika küldetésének egyik legértékesebb hatása az, hogy az embereket önálló tanulmányozásra bírja és kiirtja belőlük a személyek iránti vak szolgaságot. Vedd például saját esetedet. De kedves barátom, a te lázadásod az ő „csalhatatlansága” ellen – amiben egykor úgy hittél – nagyon is messzire ment; igazságtalan vagy vele szemben, s emiatt – sajnálattal állapítom meg – másokkal együtt majd meg kell szenvedned. Éppen most, a fedélzeten, róla való gondolataid sötétek és bűnösök voltak, s ezért alkalmasnak láttam a percet, hogy figyelmeztesselek.”

+/ Letters from the Masters of the Wisdom, Firsgt Series, Letter No. XIX.

Láthatjuk ebből, hogy az Adeptus számára a távolság nem tesz különbséget, és hogy több ezer mérföldnyi távolságból is azonnal felfigyel, ha valaki őszintén és szíve mélyéből törekszik, vagy ha valamelyik tanítványa Mesterének munkáját végzi. A Mesterek egyike mondta, hogy manapság, amikor olyan kevesen kívánják önzetlenül szolgálni az emberiséget, s mikor olyan kevesen törekszenek igazi spiritualításra, ha valahol egy buzgó lélek a Világosságot keresi, ez olyan, mintha egy vaksötét völgyben gyertyát gyújtana valaki. Bár kicsi a gyertya, a környező sötétség olyan nagy, hogy a világosság már messziről meglátszik. Hasonlóképpen, ha valaki tisztán, önzetlenül s buzgón a Világosság felé igyekszik, azt a Mester egyszerre megtudja, s a világnak bármely sarkában él is az az ember. Aspirációjának mértéke és befogadóképessége szerint adnak neki a Bölcsesség Fényéből. Ezért: „Nem szükséges, hogy valaki Indiában legyen a hét évi próbaidő alatt. A chela ezt bárhol eltöltheti.”

Nem az én személyes akaratomtól függ

Itt első ízben bukkanunk olyan gondolatra, amely éppen az ellenkezője annak a szokásos elképzelésnek, amit az okkult tanítványok vállalásával kapcsolatban szoktak alkotni. Indiában az a felfogás uralkodott, mint ősi hagyomány, hogy a tanítványságra készülőknek csak el kell mennie a Guru-hoz és azt mondania, „Uram, fogadj el”, s erre a Guru azt feleli, „Legyen”. Igaz viszont, hogy az Upanisádok egyikében a tanító ezt feleli a jelöltnek, „Térj vissza egy év múlva”, s ezt a választ az első év végén újra megismétli.

K.H. Mester jelentőségteljes eszmét hirdet, amikor azt mondja, hogy az okkultizmusban a Mester és tanítványa közötti kapcsolat nem érzelmeken alapul; ez a kapcsolat csak annak az eredménye lehet, ha a leendő tanítvány bizonyos erőket már működésbe tudott hozni. Ezt az eszmét fejezik ki azok a szavak, miszerint a kapcsolat „csak az illető személyes érdemének és ez irányú erőfeszítéseinek eredménye lehet”. Csak, amikor már sokat megismertünk az Adeptus munkájából, jövünk rá arra, hogy a Mester nemcsak spirituális tanító, hanem elsősorban egy hatalmas végrehajtó ügyvivő, aki a Logos erőit kezeli, s mint ilyen felelős az erők legcsekélyebb használatáért is. A Mester és a tanítvány közötti kapcsolat magába foglalja azt, hogy a Mesternek fel kell használni a reábízott erők egynéhányát, hogy segítse a tanítványt. Ezért tehát bizonyítékot kell szereznie arról, hogy

érdeemes ezeket az erőket a tanítvány felé irányítani, s hogy a tanítvány a Mester erőtartályába többet fog visszajuttatni, mint amennyit kapott.

Kényszerítsd bármelyikét a „Mestereknek”

Különösen feltűnő a „kényszerítsd” szó használata, ami még alá is van húzva, hogy ezzel ráterelje a figyelmet a gondolat mögötti valóságra. Egy okkult mondás szerint „Zörgesetek és megnyitvatik nektek”; de – amint azt a Világosság az Ösvényen kifejti – ebből nem következik az, hogy a törekvő pusztá vágyakozása valódi „zörgetés”, a szó okkult értelmezésében.

„Azoknak, akik kérnek, adatik. De noha az átlagember folyton kér, szavát nem hallják meg. Mert csak elméjével kér, s az elme szavát csak abban a világban hallják, amelyben az elme tevékeny.” /Világosság az Ösvényen/

A törekvőnek olyan irányba kell fordítania minden gondolatát és érzését, hogy azok végső ponton abban a reménységben csúcsosodjanak ki, hogy mint tanítvány elfogadásra talál. Ha ezt az elhatározását cselekvésben mutatja ki, nap-nap után, olykor évekig is, akkor „zörget” a Mester kapuján, s a Mesterek, mint a Nagy Törvény ügyvivőjének ki kell nyitnia a kaput, mert a törekvő „rákényszerítette” azt a Mestert.

a „Mesterek”

Figyelemre méltó, hogy K.H. Mester levelében kétszer is idézőjelbe teszi a „Mester” szót. Hasonlóképpen, a Leadbeaterhez írt levél előtt pár hónappal egy Miss F. Arundalnak küldött levelében az Adeptusokról szólva a „Mesterek”-ről ír a Mester. Ez annyiban figyelemre méltó, mert megvilágítja azt a tényt, hogy a Mesterek sohasem hívták magukat „Mestereknek”, hanem egyszerűen „Testvéreknek”. Természetes, hogy amikor a közlések az Adeptusok és A.P. Sinnett, valamint A.O. Hume között megkezdődtek, az utóbbiak a Mesterek kifejezést használták, talán azért, mert H.P.B. és Olcott ezredes is így tettek. De a Nagyok nem

tanítók, akiknek elsődleges feladatuk az lenne, hogy filozófiai tanításokat adjanak vagy a felszabadulás problémáját magyarázzák. Ők világosan kifejezték, hogy feladatuk az emberi nyomorúság csökkentéséért való munka, és hogy ők elsősorban az emberiség millióival – en masse – foglalkoznak. Éppen ebből származott 1880-1884 között az európai teozófusok és a Mesterek között az a nehézség, hogy az előbbiek semmiképpen sem tudták felfogni, hogy a Mesterek nem tanítók, akik okkult jelenségeket hoznak létre a szkeptikus nyugati világ meggyőzésére, hanem a legtisztább emberbarátok, akik fáradhatatlanul dolgoznak azon, hogy „könnyítsenek egy kicsit a világ súlyos karmáján”.

végezz jó munkát az ő nevében

A spirituális élet problémája minden országban és minden időben ugyanaz, mert a lélek kibontakozásának alapvető törvényei nem változnak. De a tételekben, amelyek a Lélek életét próbálják leírni, mindig találunk variációkat. Az indiai vallásban két áramlat fut párhuzamosan egymás mellett, de ezek ritkán találkoznak. Az egyik áram az emberszeretet árama. Az indiai vallás erősen hangsúlyozza a szánalmat és gyengédséget, s azt, hogy az igaz embernek állandóan foglalkoznia kell a szegények, betegek és szenvedők nyomorúságának problémájával. A másik áramlat a lélek figyelmét a saját felszabadulására hívja fel.

A felszabadulásnak egyik módszere az önképzés segítségével a filozofikus függetlenség elérésére törekszik. Ez a módszer eljárásaiban nem veszi figyelembe semmiféle személyes Isten segítségét. A Sankhya filozófiai iskolának, a buddhizmusnak és a Shankaracharya „tisztá” Vedantá-jának az alapeszméje ez. A másik módszerre a lemondás és a személyes Isten vagy Avara iránti odaadás a jellemző. Személyes Isten például a hinduizmusban Shri Krishna, a kereszténységben Jézus Krisztus. A hindu spirituális élet különös jellegzetessége az, hogy az embernek céltudatosan és legrövidebb úton kell keresnie saját felszabadulását, de nem kell magát a szűkölködők ügyének szentelni, mert az emberszeretnek és ártalmatlanságnak pusztán általános módjait ajánlják gyakorlásra. Ebből fakad a hinduizmusban a Sannyasi és a buddhizmusban a Thera eszménye.

A keresztény spirituális élet kimagasló jellegzetessége azonban az, hogy az istenszeretetet nem szabad elválasztani az emberszeretettől. Igaz, hogy a kereszténység egyik ideálja a szerzetesi élet; de azért a kereszténység sokkal inkább, mint bármely más vallás, kiemelte az Isten imádatának szoros kapcsolatát a szociális munkával. A keresztény szerzetesek és apácák között sok olyan rendet találunk, amelyek különösképpen a szenvedők megsegítésére szentelik magukat. Ez a fejlődési irány Krisztusnak azon szavaiból merítette inspirációját, amelyekben kimondja, hogy a szenvedők és a szűkölködők mögött ő van jelen. „Mert amit ezeknek a legkisebbeknek cselekedtetek, azt nekem cselekedtetek.” Ebből fejlődött ki „az Ő nevében” mondásban megmutatózó eszme: az odaadás és cselekvés egyesülése. A kereszténységben tehát az emberszeretet és istenimádat egységét találjuk; a kettő külön is létezhet, de a legnemesebb keresztény életben mindig együtt mutatkozott.

Amikor tehát K.H. Mester ezeket a megkapó szavakat mondja: „Végezz munkát az Ő nevében”, annak az okkultistának praktikus életfelfogására utal, aki Mesterét iparkodik szolgálni és aki ugyanakkor élénken átérzi embertársai nyomorúságát.

Különösen Indiában az emberek a Mesterben nem pusztán a spirituális élet magyarázóját látják, hanem olyan valakit, aki a fizikai testben megnyilvánuló Istenség valóságos megtestesülése. Az Istenséget tehát felfedezhetőnek mondják, ha egyszer sikerült a Mester fizikai testéhez eljutni. Így azután Indiában, akárcsak a régi időkben, az emberek helyről-helyre vándorolnak „a Gurut keresve”. De csak ha az ember felfogja, hogy a nagy Mesterek mindegyike – adeptusi erőit használva – kapcsolatban van a világ minden eseményével és helyével, akkor lesz világossá előtte, hogy „a Guru feltalálása” nem helyről-helyre vándorlástól, hanem a szív és az elme belső megváltozásától függ.

és az emberiség iránti szeretetből

Az emberek sok jótékonyt művelnek, de nem az emberiség iránti szeretetből, hanem vagy az Isten iránti szeretetből vagy azért, hogy „jó karmát halmozzanak fel”. Bizonyos

keleti vallásokban a jótékony ember azért gyakorolja a Dana-t vagy adakozást, mert azt reméli, hogy ezzel Punya-t vagy „érdemet” szerez, vagyis olyan jó karmát, amely a Moksha-ba vagy Nirvana-ba vezet. A keresztény szerzetesi vagy világi rendek, amelyeknek a szolgálata a céljuk, csodálatos emberbaráti cselekedeteket hajtanak végre azért, hogy azok Istennek tetszenek, vagy hogy ezzel szolgálják Őt, de többnyire nem pusztán emberszeretetből. Éléken emlékemben él, amikor egyszer Közép-Amerikában meglátogattam egy agkok menhelyét, hogy mennyire meghatott az egyik ápoló apácámnak a türelme, ahogyan az önfejű öregekkel bánt. Türelme oly nagy volt, hogy néhány csodálkozó szót ejtettem a felebaráti érzésnek ilyen pompás megnyilatkozása láttán. Válasza azonban meglepő volt: „Azért tesszük, hogy Istennek tetsék”. Kétségbevonhatatlanul igazi és gyönyörű szolgálat volt; de nem az „emberiség iránti szeretetből”, a felebaráti iránti gyöngédségből fakadt, nem azért szolgált, mert azok is emberek, mint ahogy azt a teozófiai testvériség elgondolása diktálja. Pedig a testvériségnek ezt az eszményét, „az emberiség iránti szeretetet” kívánja meg K.H. Mester azoktól, akik tanítványok szeretnének lenni. Bizonyára nem kifogásolja azt a jótékonyt sem, amely „az Istennek tetszés” indítékából fakad; ez a jótékonyt nem akadályozza a tanítványságnak. De a Mester egy Bodhisattva, és elsősorban azokra a tanítványokra áraszthatja legjobb erejét, akik telve vannak „az emberiség iránti szeretettel”. Belőlük képezheti ki legjobb ügynökeit.

amint azt a mi szabályaink előírják

Minden vallás kiad bizonyos viselkedési szabályokat „az Igazak Ösvényére” vonatkozóan. De korszakok múltával az „Igazság” vagy a szanszkrit Dharma szót olyan cselekedetekre és ceremóniákra alkalmazzák, amelyeket a papok és vallásos hierarchiák az Igazság vagy Dharma elengedhetetlen feltételeinek tartanak, de amelyeknek a szó igazi jelentéséhez semmi közük sincs. Minden vallás telve van parancsokkal, melyeket állítólag az isteni törvényhozó adott ki. Történelmi kutatások azonban azt bizonyítják, hogy ezek pusztán következményei a korokon át felgyülemlett papi mesterkedéseknek vagy a nép tudatlan babonáinak. Volt idő Indiában, amikor a papok és törvénytudók azt hirdették, hogy a Sati, vagyis az özvegyek önkéntes halála az elhalt férj temetési máglyáján, mint Dharma vagyis Isteni törvény tekintendő. Néhány évvel ezelőtt Angliában az elhalt feleség nővérével kötött házasságot erkölcsbe ütközőnek tartották, s mint ilyet törvénnyel tiltották. A törvényt azóta

megváltoztatták, de az Anglikán Egyház még most sem hajlandó az ilyen házasságot a templomban megszentelni. A mohamedánok azt hirdetik, hogy a Purdah, vagyis az asszonyok fátyolviselése nyilvános helyeken és a férfiaktól való elkülönítése az otthonokban, Mohamed próféta, tehát Isten parancsa. A poligámiát kárhóztatják egyes vallásokban, másokban megengedik. A nemi tabuk különböző fajtáját isteni hitelüknek tartják vad és civilizált népeknél egyaránt. Minden civilizáció bővelkedik olykor megengedett, máskor tiltott szokásokban a hagyomány és konvenció szerint.

Az Adeptus azonban nem törődik a múltó civilizációk és hitek konvencióival. Ő csak az alapvető valóságokkal foglalkozik, amelyek a helyes gondolat, érzés és tett mögött rejlenek. Az Adeptus kritériuma az Istentől jövőnek hirdetett szabályok helyes vagy helytelen voltáról az erre a kérdésre adott feleletben található: „Tartalmazza-e a kegyetlenség magvát?” Ezért használja a Mester szembeötlőleg ezt a mondatot: amint azt a mi szabályaink előírják”, aláhúzva a szót: „mi”, hogy ezzel is felhívja a figyelmet az Adeptusok szabályaira, amelyek eltérnek a konvencionális moralitás vagy szokások szabályaitól.

zavartalan fejlődésének korszakaiban

A Mester már szólt a hét évi próbaidőről, amelyet a chela bárhol eltölthet; ez a szabály az események normális menetére vonatkozik. De vannak bizonyos szokatlanul fontos korszakok, amikor a Nagy Munkában különösen fontos a segítség. Ilyen rendkívüli körülmények között az elfogadott szabályon változtatásokat tesznek. 1884-ben ilyen krízis állott elő, amikor a keresztény misszionáriusok a teozófiai székház két lakójával egy cselszövést készítettek elő annak bizonyítására, hogy az Adeptusok leveleit H.P.B. saját kezűleg írta, s hogy a Mesterek létezése az ő képzeletének szülötte, amivel hiszékeny tanítványait becsapta.

Nos, H.P.B. munkája, amivel a Teozófiai Társulatot a Mesterek kívánságára elindította, nem pusztán filozófiai ténykedés volt; ez az „Igazság Ügyéért” történt, hogy a Mester kifejezését használjam. A Társulat létezésén és fejlődésén alapultak bizonyos nagy tervek, amelyeket az Adeptusok az emberiség megújulására kigondoltak. A misszionáriusok

támadása a Társulat megsemmisítésére az emberiség elleni támadás volt, bár ők aligha tudtak róla. A misszionáriusok azt gondolták, hogy „Istennek szolgálnak” vele; a valóságban pedig éppen az ellenkezőjét tették.

életre-halálra áll

Szükségesnek látszik, hogy kissé részletesebben vizsgáljuk a Társulat helyzetét 1884-ben, amire a Mester itt utal. Amint említettem, a madراسi keresztény misszionáriusok támadást indítottak a Társulat ellen. A támadás eredete és lefolyása a következő volt.

H.P.B. 1871-ben Kairóban megismerkedett egy franciával, Monsieur Coulomb-bal, és annak angol feleségével, leánynevén Emma Cutting-el. 1878-ban H.P.B. és Olcott ezredes Indiába jöttek és a Társulat székhelyéül Bombay-t tették meg. Körülbelül ebben az időben a Coulomb házaspár Galle-ban /Ceylon/ tartózkodott, ahol egy penziót nyitottak. Ez a vállalkozásuk összeomlás előtt állott, amikor Madame Coulomb írt H.P.B.-nak, hogy kölcsönt kérjen tőle. H.P.B. azt felelte, hogy ha Indiába jönne férjével, lehetne nekik munkát találni. A házaspár csakugyan eljött, s amilyen munkát lehetett, szereztek nekik. A férj ácsmesterséget tudott, s így elhelyezték valami gyárban; de azután elvesztette azt az állást, s akkor a két alapító házában találtak neki munkát. Madame Coulomb-ot a háztartás vezetésével bízták meg. Később Coulombra bízták a Társulat kis könyvtárát, felesége pedig egyszerűbb titkári munkát kapott. Amikor az alapítók 1882-ben Madrasba utaztak, a Coulomb házaspár velük ment, s az új adyari székház lakója lett.

1884 februárjában H.P.B. és Olcott ezredes Európába utaztak. A székház igazgatását egy ellenőrző bizottságra bízták. A bizottság rájött arra, hogy Madame Coulomb az Adyarba jövő tagoktól kölcsönöket próbált szerezni. Az ellenőrző bizottság és Madame Coulomb között ellentétek támadtak, s végül a bizottság elbocsátotta a házaspárt.

Amikor az alapítók februárban elutaztak, az épület felső részében, ahol H.P.B. szobája volt, senki sem lakott. E szoba mellett egy kisebb helyiség volt, amelyet „Szentély Szobának” neveztek. Ennek falán egy összecsukható szekrényke függött, amelyet „Szentély”-nek

neveztek. Akkoriban ebbe a szekrénybe helyezték a Mesterek vetített leveleiket. Több héten keresztül alig ment fel valaki az emeletre, kivéve a Coulombokat.

Amint már mondtuk, kieszelték tehát egy cselszövényt, amelynek segítségével megbosszulhatták magukat a Társulaton és H.P.B.-n. Coulomb ügyes ács volt s a szekrény házában egy mozgatható falemezt eszelt ki, mögötte pedig egy nyílást a falban, egy másik falemezzel. A fal ezen a részen vékony volt, mert a másik oldalon, H.P.B. szobájában egy falba süllyesztett szekrény állt.

Itt kapcsolódik a történethez a legszégeylenletesebb tényezők egyike. Ez a madراسi keresztény misszionáriusok szerepe ebben az összeesküvésben. A Teozófiai Társulat működésével megindult Indiában az indiai vallás és kutúra feléledése, ami természetesen akadályokat gördített a misszionárius munka útjába. Évről-évre nehezebben mentek a misszionárius tevékenységek, mivel a Teozófiai Társulat alapítói és azok munkatársai ősi kultúrájuk felélesztésére inspirálták a hindukat, Ceylon buddhistáit pedig a buddhizmus felélesztésére. Indiában szanszkrit iskolákat létesítettek, Ceylonban pedig a nép nyelvén tanító iskolákat. A hindu és buddhista szentírások fordításai megkezdődtek, s így a misszionárius térítés ellenpropagandája megindult.

Amikor tehát a két Coulomb elment a misszionáriusokhoz, s előadták a „Szentély” mögötti csapóajtó történetét, a misszionáriusok ebben nagyszerű alkalmat fedeztek fel arra, hogy megsemmisítsék a Társulatot és munkáját. Felkarolták a Coulomb házaspárt, finanszírozták őket, s azután megindult a támadás a Társulat ellen a misszionárius lapban. Úgynevezett bizonyítást ajánlottak fel annak beigazolására, hogy a Mestereket H.P.B. találta ki, s hogy a „Szentélyben” okkult módon létrejött leveleket H.P.B. írta, a Coulomb házaspár pedig az ő tudtával helyezte ott el. Ugyanakkor bemutattak leveleket, amelyeket a Coulomb házaspár hamisított, azt állítva, hogy azok H.P.B. írásai; a levelekkel azt akarták bizonyítani, hogy a Mesterek létezése pusztá koholmány volt H.P.B. részéről.

Coulombék azt a mesét találták ki, hogy H.P.B. kívánságára Coulomb készítette el a „Szentély” kiemelhető hátfalát és a nyílást a fal túlsó oldaláról. Így nyilvánvaló, hogy a

leveleket nem a Mesterek helyezték titokzatos úton a „Szentélybe”, hanem azokat H.P.B. sajátkezűleg írta, s a saját szobájába nyíló titkos nyíláson csempészte oda.

Nos, a „Szentélyt” hónapokkal H.P.B. távozása előtt nagyon sokan látták, sőt alaposan meg is vizsgálták. Ezek tudták, hogy a „Szentély” hátfala nem volt elmozdítható, s hogy a falból, ahol az függött, semmiféle nyílás nem vezetett a másik oldalon lévő szobába. Így azok, akik annakidején megvizsgálták a „Szentélyt”, világosan látták, hogy H.P.B. távozása után, amikor a ház felső része lakatlan volt, Coulomb készítette el a nyílást.

Ez volt a helyzet a Társulatban, amikor az – a Mester szavai szerint – „életre-halálra állt a közvélemény ítélőszéke előtt, minden bíróság közül e legfelelőtlenebbül kegyetlen, előítéletes és igaztalan ítélőszék előtt.”

Sokan azt kérdezhették, hogy ha a Mesterek oly szoros kapcsolatban vannak a világ ügyeivel, miért nem látták előre ezt a támadást a misszionáriusok részéről a Társulat ellen? De igen, ők előre látták ezt, éppen úgy, mint a Társulatnak ebből következő megrendülését. Olcott ezredes 1884 április 5.-én Angliában egy mozgásban lévő vonaton kapta azt a vetített levelet, amelyben a következők vannak:

„Ne csodálkozz semmin, amit majd Adyarból hallasz, s ne veszítsd el bátorságodat. Lehetséges – bár igyekszünk megakadályozni a karma keretén belül – hogy nagy otthoni kellemetlenségeken kell majd keresztül mennetek. Éveken át a házatokban tartottatok egy árulót és egy ellenséget, s a misszionárius társaság pedig kapva kap minden segítségen, amit az asszony hajlandó nekik nyújtani. Egy szabályos összeesküvés folyik javában. Az asszonyt teljesen megvadította Mr. Lane Fox megjelenése s az, hogy az ellenőrző bizottságra annyi hatalmat ruháztál.”

„H.P.B. elutazása óta néhány jelenséget hoztunk létre Adyarban, hogy megvédjük Upasikát az összeesküvőktől.” +/

+/ Letters from the Masters, First Series, Letter XVIII.

Ha a Mesterek előre látták a támadást, miért nem akadályozták meg? A választ már megadta a Mester; „a karma keretén belül”. A tévedések következményei elkerülhetetlenek, még akkor is, ha azokat leghűségesebb megbízottjaik követik el. Gyöngéd célzásokkal s finom intésekkel – de úgy, hogy megbízottjaik akaratát szabadon meghagyják, - a Mesterek szokták jelezni a lehetséges veszélyt. De ha az intést nem fogadták meg, ha kivitelben hiba történik, ők nem fognak közbe lépni, hogy megakadályozzák a következményeket.

Egy másik ok is van arra, amiért a Mesterek csak figyelnek, de nem lépnek közbe, ha már valami ok elindított egy következményt. Azért van ez, hogy „elválasszák a juhokat a kecskebakoktól”, hogy egy keresztény hasonlatot használjak. A Mesterek felhasználták a Társulat tagjai körében keletkezett kavarodást arra, hogy meglássák, kik azok, akik az elvekhez s nem a személyekhez ragaszkodnak. Amikor a Társulatot kívülről valami támadás éri, vagy a tagok személyes karmájának összeütközése folytán keserű szétválás indul meg, a Mesterek megfigyelése szerint azok, akiknél a Teozófiai – az „Igazság Ügye” – szorosán valamely személyhez kapcsolódik, elhagyják a Társulatot a válság idején, mert megrendült a hitük annak a személynek a feddhetetlenségében, akit a látszat-bizonyítékok alapján méltatlannak ítélnék. De a Mesterek azt is megfigyelik, hogy vannak mások, akiknél a Nagy Bölcsélet, s különösen az Egyetemes Testvériség munkája elveken és nem személyeken alapul. Ez utóbbiak minden bajban kitartanak a Társulat mellett, s folytatják a megzavart munkát. Hogy ez utóbbiakat a szolgálat nagyobb terére kiválasszák; az Adeptusok – bármennyire is sajnálják a közvélemény felkavarását s a tagok erőpazarlását a testvérietlen eljárásokban, - közbelépés nélkül hagyják a tagok karmikus erőinek kölcsönhatását kimerülni.

Mert a Társulat jövője azoktól függ, akik hűségüket a teozófus eszménynek ajánlják fel, s csak azután ragaszkodnak a személyekhez, akiket, mint vezetőket és tanítókat tisztelnek.

Sokszor azonban elvek és személyek annyira egybefonódnak az emberek elméjében, hogy „jól fejlett Intuícióra” van szükség, hogy az egyiket a másiktól szét lehessen választani. Ez egyike azoknak a problémáknak, amelyeket az okkultistának meg kell oldania.

Egy másik tényező ebben a kérdésben az, hogy a Mesterek nem akarják, hogy a világban mindenki meg legyen győződve az ő létezésükről. Az ő munkájuk és megbízottjaiké, ahogy K.H. Mester mondja,

„nem azoknak való, akik nem hajlandók megválni előítéleteiktől és elképzeléseiktől, hogy elérjenek egy igazságot, mely bárhonnán származhat. Ez utóbbiakat nem kívánjuk meggyőzni, mert semmiféle tény vagy magyarázat nem tehet egy vakot látóvá. De ezen felül is, életünk kimondhatatlanul elviselhetetlenné, vagy éppen lehetetlenné válna, ha válogatás nélkül minden ember meg volna győződve.” +/

legfelelőtlenebbül kegyetlen

Akik olvassák K.H. Mester leveleit s tudják értékelni az angol szavak jelentéseit, újra meg újra megfigyelhetik, mennyire pontosan ismeri a Mester az angol kifejezések nüanszait. A „felelőtlenül kegyetlen” /flippantly cruel/ kifejezésnél pontosabban és megfelelőbben nem lehetne leírni azt, amikor valamely közismert emberre a nyilvánosság dühkitöréseit ráirányítják, s a „közönség” érzelmeit – előítéletek felkeltésével – a dühöngésig hevítik. A vadakra jellemző felelőtlenséggel ragadja meg a közönség haragjának áldozatát, hogy darabokra tépje. De felületesség is van benne, mert ha új áldozatot, vagy érzelmeiknek újfajra izgalmat kínálnak fel, akkor az elmúlt események s velük együtt a végzett pusztítás egyszerre elfelejtődnek.

Van egy kifejezés, „valakit halálra hajsolni”. Az így üldözött ember néha valóban letörik és végez magával, vagy legalábbis lemond munkájáról, mert nem bírja ki a közönség örökös üldözését. De vannak bátor lelkek, akik nem hagyják magukat halálra hajsolni. Ilyen volt H.P.B. Ilyen volt Annie Besant is. De ugyanolyan biztosan állt a lábán és éppúgy nem hagyta magát a Mesterek munkájából kizavarni C.W. Leadbeater. Az 1906/7-es években sok úgynevezett „teozófus” megpróbálta őt kiüldözni a szolgálat teozófiai vonaláról.

+/Letters from the Masters of the Wisdom, First Series, Letter XXII.

Később Sidney utcáin a gyalázkodó lapok által feltüzelt csirkefogók kifütyülték, de Mr. Leadbeaternek „a szemöldöke se rebbent”, csak folytatta útját derülten munkája felé, a legcsekélyebb neheztelés nélkül, mintha a gyalázkodó suhancok csak legyek lennének, amelyeket, ha itt a földön zaklatnak, kezükkel elhessegetünk.

kasztodnak, amelyhez tartozol, kollektív karmája

Az előzőkből kiderült, hogy a kereszténység képviselői voltak azok, akik a Teozófiai Társulatot tönkre akarták tenni; de ezek a misszionáriusok nem az anglikán egyházhoz tartoztak, amelynek Mr. Leadbeater tagja volt.

A Mester első ízben fed fel egy ténytet, amelyre eddig senki nem gondolt, azt, hogy nem csak egyéni karma van, hanem csoportkarmája is van valamely kasztnak vagy nemzetnek. Bár Mr. Leadbeater nem vett részt a misszionárius ármányban, ami a Társulat tönkretételére irányult, sőt ellenkezőleg annak legerősebb támasza volt, mindazonáltal, minthogy ő is Krisztus papja volt, osztoznia kellett a madrasi keresztény misszionáriusok karmájában. Mr. Leadbeater viszont, aki, mint az anglikán egyház papja, tagadta, hogy a Társulatot megtámadó wesleyanusok, baptisták, kongregacionisták és hasonló „nonkonformisták” igazi „papok” lettek volna, minthogy az apostoli szikszesszió nem volt birtokukban, mint neki, - mindaddig nem foghatta fel, amit a Mester levelét meg nem kapta, hogy neki is része van a Társulat elleni támadásban.

Hajlandó vagy-e az ő bűneiket jóvá tenni?

Amíg Mr. Leadbeater valami módon meg nem tisztította magát kasztjának „bűnétől”, hogy a Mester erői akadály nélkül hathassanak rajta keresztül, addig nem nagyon várhatta, hogy hamarosan chela legyen. De hogyan tisztítsa meg magát?

Ennek az volt a módja, hogy Madrasba megy, a cseleszövő misszionáriusok táborának közepébe, s nyíltan kimutatta, hogy Krisztus felszenteltje szívvel-lélekkel a Társulat mellett áll. Ezzel a cselekedettel jóvá tette keresztény sorstársai bűneiből annyit, amennyi az ő karmájukból reá esik.

„A hála szálai”

Mr. Leadbeater az „Ernest” által küldött levélben az írta, hogy bármennyire is szeretné magát azonnal a Társulatnak szentelni, „a hála szálai” visszatartják ettől a lépéstől. Amint már előadtuk, nagybátyjának, Rev. W. W. Capes-nak plébániáján segédlelkészkedett akkoriban. Sokkal tartozott nagybátyjának, aki anyagilag és másként is segítette, hogy a keresztény papi rendbe léphessen, és diakonusi felszenteléstől kezdve állást szerzett neki. Ettől kezdve több éven át Mr. Leadbeater édesanyjával Bramshottban élt, s természetesen szoros kapcsolat volt köztük és a plébánia között. Egy indiai út nyilvánvalóan annyit jelentett volna, hogy elvágja a hála szálait, amelyek jötevőjéhez fűzték. És Mr. Leadbeater 1884 márciusában, amikor a Mesternek írt, úgy érezte, hogy ezt nem tudná megtenni.

ha lépésedet elfogadhatóan megmagyarázod

A Mester „pár havi távollétet” ajánlott. Mr. Leadbeater egy nagyon „elfogadható” okot hozhatott volna fel indiai útjához, ha akarta volna. Ebben az időben ugyanis Indiában tartózkodott egy iskolatársa, akit ő nagyon szeretett. Ez a barátja, mint hajóskapitány működött egy parti hajójáraton a Brit-Indiai Hajózási Társaságnál, s már évek óta állandóan hívta Mr. Leadbeatert, hogy látogassa meg.

a próba éveit

A „próba” kifejezést – ami önmagunk kipróbálását jelenti – ezekben a korai években más értelemben használták, mint ahogy azt később felfogták. 1889 óta a próba azt jelenti,

hogy a törekvőt formálisan elfogadják „chela”-ként, azaz tagja lesz a Mester kiválasztott csoportjának. Ennél a felvételnél készíti el a Mester a chela „élő képmását”, s időnkint megvizsgálja, hogy lássa, mennyit változott a chela jelleme. De van egy előzetes fokozat, amikor a törekvőt megfigyelik, de a Mester nem vállal érte felelősséget, mint a chela esetében.

Erre az előzetes fokozatra, amely rendszeren hét évig tart, utalt a Mester, amikor azt mondta, hogy „a hét évi próbaidőt” a tanítvány „bárhol” eltöltheti. Később látni fogjuk, hogy Mr. Leadbeater ezt a próbaidőszakot nem egészen tizenkét órára csökkentette le, mielőtt tanítvánnyá lett.

áldozatot kell hozni a teozófiáért

A Mester utalt arra a tényre, hogy az Okkult Ösvényen az előmenetel „csak az illető személyes érdemének és ezirányú erőfeszítéseinek eredménye lehet”. A törekvőnek „kopogtatni” kell a Mester ajtaján önfeláldozó cselekedetekkel. A jó oldalon olyan nagytömegű karmát kell teremtenie, amivel bebizonyítja, hogy kilépett a sokak sorából és csatlakozik azok kis csoportjához, akik „igyekeznek könnyíteni a világ súlyos karmáján”. Amiként a folyón felfelé haladó hajó átjutva a duzzasztógáton, megint tovább csak úgy mehet, ha azt a vízszintet, ahol van, annyira emelik, hogy az előtte lévő magasabb vízszintre ki lehet nyitni a kapukat, - hasonlóképpen a törekvőnek is elegendő erőt kell gyűjtenie a karmából, mielőtt az Ösvény bejáratához vezető „kapuk” megnyílhatnak. A nemes ügyért hozott különböző áldozatok, melyek kényelmetlenséget, szenvedést, lemondást, stb. jelentenek, gyarapíthatják az idealista „jó karmájának tartalékát”.

Manapság az „áldozat” gondolata furcsán hangzik, ha a Teozófiai Társulathoz való csatlakozással vagy a Társulat eszményeiért végzett munkával hozzuk kapcsolatba. A teozófiai eszmék annyira elterjedtek, hogy Indiában és az angolul beszélő országokban – mint Nagy-Britannia és az Egyesült Államok – egyáltalában nem tekintik őket megbotránkoztatónak, s így alig jelent áldozatot, ha a magasabb élet keresője a teozófusokkal való társulásra határozza el magát. De a Társulat korai napjaiban nem ez volt a helyzet. A múlt század nyolcvanas

éveiben legtöbb országban /kivéve Indiát/ egy kicsit bolondnak tekintették azt, aki teozófus lett. Más keresztény országokban pedig, ahol még élt a fanatizmus szelleme, üldöztetést is jelentett. Azóta a helyzet megváltozott Nagy-Britanniában, Európa legtöbb országában és az Egyesült Államokban.

De nem történt még változás „Latin Amerikában”, azaz Közép- és Dél-Amerika húsz köztársaságában, Mexikóban, Kubában, a Dominikánus Köztársaságban és Puerto Ricóban. Ezekben az országokban, ahol a szociális és közéletben a protestáns befolyás alig érezhető, a Római Egyház hatalma könyörtelen önkényuralmat jelent hívei fölött. Személyes tapasztalatból beszélek, mert két hosszú teozófiai körutam alkalmával ezekben az országokban a papság mindig megkísérelte, nem csak burkoltan, de nyíltan is, hogy elnyomja a teozófiai propagandát. Különösen az Egyház női tagjait fenyegették vallási büntetésekkel, ha meghallgatják előadásaimat. A pápa név szerint elítélte a teozófiát, mint rettenetes eretnokséget, és az év egy hónapjában imát ajánlanak fel Istennek a Szűz Mária közvetítésével, hogy mentse meg a világot a teozófiától.

Ezekben az országokban az igazság keresőjének valóban áldozatot jelent nyíltan a teozófia és a Teozófiai Társulat mellé állni. Ha azonban az ember merészen szembehelyezkedik a papokkal, idővel, mint „bukott ügyet” feladják, intve ugyan az Egyház gonosz tagját, hogy örök kárhozatra van ítélve. Mégis oly átható a római katolikus papok befolyása Latin Amerikában, hogy sokan burkolt üldözésnek vannak kitéve, amely egyformán érinti az illető anyagi helyzetét és családi vonatkozásait. Még mindig igaz az, amit Krisztus mondott Palesztinában arra vonatkozólag, amikor a komoly törekvő ellenkezéssel találja szemben magát: „Az ember ellenségei a saját háznépéből kerülnek ki.”

Ha a komoly törekvő hallgat magasabb énjének sugallatára, és bátran vállalja az üldöztetést, akkor éppen úgy megbizonyosodik K.H. Mester alanti mondásáról, amint mindazok megbizonyosodtak, akik szembe szálltak a közvéleménnyel, s a család és a barátok ellenségeskedésével.

„Aki megfosztja magát az elfogadott és érvényben lévő tisztességekódex szerint neki járó megbecsüléstől azért, hogy érdemes ügyet védjen, egy napon rájön arra, hogy ezáltal legmagasztosabb aspirációit érte el.”

„Az adeptusság ösvényén az önzés és az önfeláldozástól való huzódozás a legnagyobb akadály.” +/

Hogy milyen áldozatokat hozott Mr. Leadbeater a Teozófiáért, később látni fogjuk.

teozófia

Meglepő, hogy a Társulat korai napjaiban az Adeptusok által adott terjedelmes tanításokban milyen ritkán szerepel a teozófia szó, mint az általuk felajánlott tan megnevezése. Az én gyűjteményemben /The Letters from the Masters of the Wisdom, First and Second Series/ a szó mindössze négyszer fordul elő, ebben a Mr. Leadbeaterhez szóló levélben pedig kétszer. M. és K.H. Mesterek leveleinek hatalmas kötetében, amelyeket Mr. A.T. Barker gyűjtött össze The Mahatma Letters to A.P. Sinnett címen, a szó mindössze hétszer fordul elő. Ez a szó most már általánosan használatban van, a nagyközönség által is, olyan eszmények gyűjtőfogalmául, amelyeket az emberek egy bizonyos testülete vall, akik – ahogy a közönség gondolja – egy új hitet hirdetnek. De az Adeptusok leveleit olvasva világos lesz előttünk, hogy nem a név számít, hanem az örökkévaló és változatlan igazságok és elvek, függetlenül attól, hogy milyen címkét adnak nekik az egymást követő civilizációk.

Ebben a levélben kétszer, más levelekben pedig háromszor kis „t”-vel írja a Mester a „teozófiát”. Meg kell említenünk, hogy nagybetűk nem szerepelnek a szanszkrit írására használt Devangari írásban, sem pedig Indiának bármelyik táji nyelvjárásában. A szó természetesen görög, amelyben szintén nincsenek nagybetűk, vagy helyesebben az írás korai formájában minden betű nagybetű volt.

+/ Letters from the Masters of the Wisdom, First Series, Letter X.

A szó először Proclusnál fordul elő, aki neo-platonista tanító volt Alexandriában /szül. Kr. U. 410.-ben/. Proclus az „idegen népek teozófiájáról” szólva, leírja az istenek létezésébe vetett hitüket. +/

Amikor a Mesterek a „Teozófiai Társulatról”, a „T.S.”-ről, a „Társulatról” és az „Alapítókról” /csak H.P.B.-t és Olcott ezredest értve/ beszélnek, mindig nagybetűket használnak.

Megjegyzésre méltó tény, hogy bár a Teozófiai Társulatot a Mesterek kezdeményezték és mint az Ő hírnököket küldték ki a világba és vezérelték viszontagságos pályafutásában, a Társulat alapokmányában, mely a nemzeti csoportok vagy részek munkáját szabályozza, nem fordul elő a Teozófia szó. Hivatalosan nincsen meghatározva, mi a Teozófia. Tehát minden tagnak jogában áll – az alapokmány szerint – meghatározni, mi a Teozófia és mi nem az. A Társulatnak elsősorban nem az a munkája, hogy valami konzerv-filozófiát hirdessen, hanem az, hogy megteremtse az Egyetemes Testvériséget.

A nemes cselekedeteket cselekedve

A „cselekedve” szó aláhúzásával hangsúlyozottan emlékeztet a Mester arra, hogy az álmok, reménye és tervezetések ideje elmúlt. Egy Miss Arundalehez írt levelében a Mester leírja, hogy az önzetlen, szép álmok az alsóbb én elméjénél magasabb helyről erednek.

„A jó elhatározások a jó cselekedeteknek az elme által festett képei; az ábrándok, az ébren álmodás pedig a Buddhi suttogása a manaszhoz.” ++/

+/ T. Whittaker The Neo-Platonist c. munkájának 19.-20. lapján lábjegyzetben adja meg Proclus által használt görög szavakat.

++/ Letters from the Masters of the Wisdom, Letter XX.

Lehetséges, hogy amikor a Mester a cselekvést hangsúlyozza, Carlyle szavaira gondolt: „Az ember rendeltetése nem a gondolat, hanem a cselekvés, mert közvetlenül utána Carlyle-t idézi.

Mint Carlyle „igaz embere”

Érdekes tény, hogy K.H. Mester nyilvánvalóan nagyon járatos a nyugati irodalomban, mivel sok levélben idézeteket vagy utalásokat találunk ebben az irányban. Egy levelében a Ázsia világosságá-ból idéz, másutt Tennysontól, s egy M. Mestertől való levélben arra kéri az utóbbit, hogy Christina Rossetti „Végig fölfelé kanyarodik a dombon az út?” c. ismert versének első szakaszát idézze Mr. Sinnettnek. Egy szokatlan idézet is szerepel egy dán költőtől. +/ Egy nehezen kinyomozható idézet volt Anaxagoras, a görög filozófus egyik megállapítása. Végül is egy barátom, egy görögszakos professzor, felismerte a szöveget.

A Carlyle-féle idézet így hangzik:

„... a könnyű élet: csábítja. Nehézségek, önmegtagadás, mártíromság, halál, ezek azok a csábítások, amelyek ... hatnak”

Világos, hogy a Mester olvasta Carlyle: Heroes and Hero Worship c. művét, mert Carlyle „The Hero as Prophet” c. előadásában találhatjuk a következő mondatokat.

„Rágalmazás azt mondani, hogy az embereket a hősi cselekedetekre az ebben vagy másvilágon elérhető könnyű élet, a gyönyörűség reménye, a jutalom vagy a cukrozott gyümölcs bármely formája ösztökélné! A leghitványabb halandóban is van valami nemesebb. A szegény zsoldosban, aki életét bocsátja áruba, ott van a „katonabecsület”, függetlenül a katonai fegyelemtől és zsoldjától. Ádám legsilányabb fia nem édes dolgok ízlésére, hanem nemes és igaz dolgok cselekvésére vágyakozik tompán, arra, hogy Isten ege alatt mint isten-alkotta Ember mutakozzék.

+/ Letters from the Masters of Wisdom, Second Series, Letter 77.

Mutasd meg a módját ennek, s a legtompább napszámosból fellángol a hős. Igazságtalanság azt mondani, hogy az embert a könnyű élet csábítja. Nehézségek, önmegtagadás, mártíromság, halál, ezek azok a csábítások, amelyek az ember szívére hatnak. Ha feléleszted benne a belső, nemesebb életet, ennek lángja felégeti az alantasabb meggondolásokat.”

Figyelemreméltó, hogy a Mester aláhúzta a csábítások szót. Könnyen feltételezhetjük, hogy ezzel az aláhúzással akarta Mr. Leadbeater figyelmét felhívni azokra az áldozatokra, amelyeket a közönséges ember súlyosnak tekintene, de amelyeket az „igaz ember” mindig kiváltságnak érez. De a szó aláhúzásának ennél sokkal érdekesebb oka van, s ez az, hogy Carlyle maga is dőlt betűkkel szedette a szót. Nem szokatlan dolog, hogy a tanulmányozó vagy író, amikor valami figyelemre méltó megállapításra bukkan, megjegyzi magának a szavakat. De alig van eset, hogy arra is visszaemlékezék, hogy mely szavak voltak benne aláhúzva, illetve dőlt betűkkel szedve. Ezért észszerűen arra következtethetünk, hogy amikor a Mester Carlyle-t idézte, a Heroes and Hero Worship előtte volt, s nem emlékezetből, hanem magából a könyvből idézett.

„az igaz embere”

A Mester Carlyle-t idézve igen jelentős változtatást tesz. Carlyle az „isten-alkotta Ember”-ről ír; a Mester az „igaz ember”-ről. A változtatás nem véletlen, hanem célzatos.

A Mesterektől 1880-8 közötti időben jövő minden közlésre jellemző, hogy nem szeretik használni az „Isten” szót, amikor ez a szó a Végső Valóságot, az Eredetet, mindennek Elsődleges Okát és a világegyetem alapját képező Szubsztrátumot jelenti. Általános tapasztalat ugyanis, hogy az Isten szó azonnal a személyes Isten jelentését közvetíti, akit emberi formában képzelnek el /bár lehet, hogy sok fejjel és karral, mint a hindu képmásokon látjuk/, s aki a világegyetem Teremtője és Igazgatója is. Ha a Végső Valóságot így megszemélyesítették, akkor ebből változatlanul az következik, hogy jótéteményekért imádkoznak hozzá, vagy azért, hogy saját törvényei alól felmentést adjon.

Nyilvánvaló, hogy az emberi elme, amely a világegyetem mérhetetlenségéhez képest oly parányi, csak torzképet alkothat a személyesített Istenről. Ennek egyik káros következménye – nem szükségképpen feltétlen, de nagyon általános következménye – az, hogy az ember hajlamos megfélemezni egy tényről, amelynek ismerete nagyon is lényeges számára. Ez pedig az a tény, hogy egy olyan univerzumban él, amelyben változatlan és tökéletesen megbízható törvények uralkodnak. Ha ez a legfontosabb tény a tudat háttérében marad, ahelyett, hogy az előtérben állna, akkor az ember ösztönszerűleg arra fog törekedni, hogy „megkerülje” a karmát, az ok és okozat törvényét, és hogy segítséget kérjen egy olyan szeszélyes végrehajtótól, aki a törvényen kívül áll.

A Végső Valóságnak ilyen személyes alakban való elképzelése könnyen maga után vonhat más káros dolgokat is, mint például a vallások vetélkedését. A vallások ugyanis ezt a Valóságot különböző nevekkel illetik és kizárólagos üdvösséget hirdetnek azok számára, akik ezen az egy bizonyos néven imádják, s háborúskodnak azon, hogy melyik az egyedüli, egy igaz Isten.

Ha pedig ezt a Valóságot így konkretizálják és megszemélyesítik, az emberi szív természetes ösztönből imádni akarja Őt. Ebből következik a papság és a ceremónia. Mindezek segítségével lehetnek a léleknek az Istenhez való felemelkedésben, de más részről meg is béníthatják és korlátozhatják a lelket, ami oly gyakran megtörténik, amikor a papság és a papi uralom parancsol az emberi szívnek. Erről a kérdésről a Mahachohan néven ismert nagy Adeptus így nyilatkozott egyszer.

„Ha egyszer lehull a vallásokról a dogmatikus magyarázatok, a személyesnevek, az emberi alakban való elképzelések és a fizetett papoknak holt súlya, a vallások alapvető tanai belső jelentésükben mind azonosaknak fognak bizonyulni. Osiris, Krishna, Buddha, Krisztus – mindezek csak különböző nevek lesznek a végső üdvösség, a NIRVANA felé vezető egy s ugyanazon országúton. A misztikus kereszténységet, vagyis azt a kereszténységet, amely az ön-megváltást hirdeti az ember Hetedik princípiumán keresztül – a felszabadult Para-Atma ez /Augoeides/, melyet egyesek Krisztusnak, mások Buddhának hívnak, s amely egyet jelent a Szellem megújulásával vagy újra-

születésével, - ugyanolyan igazságnak fogják tekinteni, mint a Buddhizmus Nirvanáját.” +/

A nagy Adeptus azt is mondotta:

„A világ általában, s a kereszténység különösen, mely 2000 év óta egy személyes Isten uralma alatt áll, nemkülönben az a politikai és társadalmi rendszer, amely ezen az eszmén alapul, most már kudarcnak bizonyult.” +/

Nem kevésbé meglepő az Adeptusnak az az állítása, hogy a létfenntartásért vívott harc – ami most nyilvánvalóan még fokozatosabb, mint volt 1881-ben, amikor levelét írta – onnan ered, hogy a személyes Istent hirdető vallások annyira kihangsúlyozták a haláltól való félelmet.

„A mostani világban, legyen az keresztény, mohamedán vagy pogány, az igazsággal nem törődnek, a becsületet és könyörületet pedig semmibe veszik. Egyszóval – látva, hogy a T.S. fő célkitűzéseit még azok is félremagyarázzák, akik a legjobban igyekeznek bennünket szolgálni, s – hogyan bánjunk az emberiség többi részével, s azzal az átokkal, amit „létért való küzdelemnek” neveznek, s ami a legvalódibb legtermékenyebb szülője a lejtöbb bajnak, nyomorúságnak és minden gáztettnek? Miért vált ez a küzdelem a világnak majdnem legáltalánosabb jellegzetességévé? Mi azt feleljük: mert a Buddhizmus kivételével eddig egyetlen vallás sem tanított a földi élet megvetésére a gyakorlatban, mert minden vallás, azon egynek kivételével, a poklok és a kárhozat tanításával a legnagyobb félelmet keltette a halállal szemben. Ezért láthatjuk dúlni a létért való küzdelmet a keresztény országokban, legjobban Európában és Amerikában. A pogány országokban kevésbé, míg a buddhista népességűeknél ez csaknem ismeretlen... Tanítsátok arra az embereket, hogy még a legboldogabb földi életet is csak tehernek és káprázatnak lássák, és hogy csak a saját karmánk, az eredményt létrehozó ok, lehet a bíránk vagy megváltónk jövő életekben: - s a létért való küzdelem hamarosan veszteni fog erősségéből.” +/

+/ Letters from the Masters of the Wisdom, First Series, Letter I.

Ne gondoljuk azt, hogy az Adeptusok azt hirdetik, hogy nincs „Isten”; egy ilyen kijelentés a legvadabb materializmushoz vezetne, ami teljes tagadása lenne filozófiájuknak. „Serapis” Mester, az egyik Adeptus 1875-ben Olcott ezredeshez írt közléseiben négyszer kéri reá „Isten áldását” a levelek végén.

A hinduizmus két nagy bölcseleje: Shankaracharya és Ramanujacharya – két különböző filozófiai irányzat vezetői – amikor ugyanazt a Vedanta tanítást magyarázzák, ellenkező nézetet vallanak arra nézve, vajon a Végső Valóságot csak mint egy teljesen Személytelen Princípiumot kell felfogni, vagy pedig olyannak képzelni, mely bár Személyes Istenként is fel tudja tárni magát, ugyanakkor megtartja tulajdonságait, mint az Abszolút. A „kettősség nélküli”, „tisztá” Vedanta, melyet Shankaracharya képvisel, ezen Princípium határtalan, felülmúlhatatlan Istenségét bizonyítja, a Lét, Üdvösség és Értelem igazi lényegét. De AZ nem különbözik természetében az emberi Lélektől, vagy pontosabban: a Lélek és AZ mindig egy és elválaszthatatlan, bármennyire is különállónak látszik a Lélek, amikor mint testet öltött lény tevékenykedik. Viszont Ramanujacharya filozófiája azt bizonygatja, hogy bár a Lélek és AZ mindig egy, mindazonáltal az Abszolút egyik aspektusa a személyes Isten, amelyet a lélek a felszabadulás után örökké imádkozhat, amikor AZ és ő egyesültek. Ez a filozófiai a léleknek az Istennel való teljes azonosságát hirdeti, de azért „különbség van”.

A buddhizmus válaszát erre a bonyolult és magasztos problémára pontosan megadta Edwin Arnold Light of Asia c. költeményében. Buddha a Megvilágosodás utáni első Beszédét így vezeti be:

AUM AMITAYA! +/- Ne mérjed szavakkal
A megmérhetetlent; eszed mérőőnját
A végtelent mélybe le ne bocsásd. Téved,
Ki kérdez s ki felel. Ne szólj semmit tehát!

+/- Az Amitaya szanszkrit szó jelentése: „amit nem lehet megmérni”.

Mindazonáltal az Adeptusok bizalmatlanságát az Isten szó – ahogy azt általában értelmezik – használata iránt nem szabad úgy felfogni, mintha az ISTENEK létezését tagadnák, vagyis ragyogásban, erőben és szeretetben olya magasztos Lények létezését, akik „számunkra és a mi megváltásunkért” Isten helyét töltik be, s akiket a legnagyobb hódolattal imádhathunk, mert e hódolatot gyakorolva közelebb juthatunk saját felszabadulásunkhoz. De ezek a Lények – Dhyan Chohanok, Planetáris Logoszok, Szoláris Logoszok – mindnyájan a Végső Valóság törvényén belül vannak. Van egy nagy Lény, aki Fő-oka és Fő-fenntartója mindennek a Naprendszeren belül, akit Szoláris Logosznak hívunk; mi Benne „élünk, mozgunk és létezőnk”. De Ő mögötte, még nagyobb Logoszok vannak. Ami pedig a Végső Valóság természetét illeti, akikben maguk a Logoszok is „élnek, mozognak és léteznek”, ki meri megmondani mi nem Ő?

Ha én kérem

A Mesternek ezen szavai nagyon jelentősek. Minthogy mi még kezdők vagyunk, szeretnénk, ha azok, akiket mi „idősebbeknek” tekintünk, állandóan irányítanának. Nagy odaadással vagyunk irántunk, s ezért tökéletesen készen állunk végrehajtani parancsaikat. Az okkultizmusban azonban nem az a probléma, hogy egy más ember törvénye szerint engedelmessédjünk, hanem az, hogy „megragadjuk sorsunkat”, ahogy a Mester levelének végszavaiban mondja.

Bár abbeli vágyunkban, hogy soha le ne térjünk az Ösvényről, s főként, hogy ne ártsunk a Mester munkájának, szükségét érezzük egy idősebb irányításának. De tény az, hogy magunknak kell megtalálnunk az igazi utat ítélőképességünket és intuícióinkat használva. Tévedhetünk, s gyakran tévedünk is. Mégis, ha szívünk tiszta, és ha önzetlen szolgálatból teszünk valamit, téves cselekedeteinkkel a bajból és zavarból viszonylagosan csak kevés karmát teremtünk. Ezt pedig jóvá tehetjük segítő cselekedeteinkkel. Azonkívül még ha elügyetlenkedünk is valamit, növekedhetünk elhatározóképeségben és ítélőképességben, ha csak magunkra támaszkodunk.

Mr. Leadbeater azt kérdezte, mit tegyen, hogy mint tanítvány elfogadásra találjon. A Mester nem ad utasítást, mert Mr. Leadbeaternek saját kezdeményezéséből kell cselekednie, hogy a Karma működése pontos és valódi legyen.

Látni fogjuk a Mester második leveléből, hogy amikor Mr. Leadbeater elhatározta magát a cselekvésre, s a Mester már elfogadta őt tanítványul, miként részletezi a Mester azokat a cselekedeteket, amelyeket az új chelától megkíván. De az első levél érkezésének korai fokán, amikor a Mester nagy körvonalakban a próbatanítványság kérdéseivel foglalkozott, s a Társulat megmentésének szükségességét magyarázta, Mr. Leadbeaternek egyedül kellett határoznia, mert „sorsodat tehát magad vesd az Igazság ölébe, s nem kell félned, mert a válasz tökéletesen igazságos lesz.”

adeptussággal vagy kudarccal végződik

A Mester 1882 végén megállapítja, hogy a próbatanítványok közül, akikkel abban az évben kísérleteztek, csak a fele vált be. Olcott ezredeshez egyik levelében ezt írja a Mester:

„Miért kell nekem éppen most /hogy gondolataidat jó mederbe tereljem/
emlékeztetnem téged arra, hogy a „világi chelák” közül hét hónapon belül hárman
megőrültek, nem is szólva arról, akiből tolvaj lett?” +/

Ezek egyikéről szólva, aki elfogadott tanítványa szeretett volna lenni M. Mesternek,
K.H. Mester azt írja:

„A választás joga, hogy elfogadott tanítvány legyen vagy sem, a Chohannál van. M.-
nak egyszerűen ki kellett őt próbálni, kísértésbe hozni, s minden módon megvizsgálni,
hogy igazi természete napvilágra kerüljön. Ez a szabály nálunk éppen olyan
kérlelhetetlen, amennyire undorító a ti nyugati felfogások szerint, s még ha akarnám
sem tudnám megváltoztatni. Nem elég meggyőzni arról, hogy a chela a próbatétel
ideje alatt és körülményei között mire képes és mire nem. Tudnunk kell azt is, hogy a
legkülönbözőbb és a legváltozatosabb alkalmak esetén mire lesz majd képes.” ++/

+/ The Mahatma Letters to A. P. Sinnett, Letter LXVII.

++/ The Mahatma Letters to A. P. Sinnett, Letter LIV.

A Mester megmagyarázza, hogy a kivizsgálást mindenkire alkalmazni szükséges, s utalva egy előző levelében említett másik balsikerre, egy angol ember: Moorad Ali beg esetére, aki áttért mohamedán vallásra, így folytatja levelét:

„Ami Fernnel történt, az összes elődeivel megtörtént, s minden utána következővel, más-más eredménnyel meg fog történni. Mindnyájunkat így próbáltak ki; s míg Moorad Ali kudarcot vallott, - én megálltam helyemet.” ++/

Nem csoda tehát, hogy a Mester ezt írta:

„Ne áhítozz tanítványságra; ne törekedj arra, aminek veszélyei és megpróbáltatásai ismeretlenek előtted. Valóban sokan ajánlkoznak tanítványul, s ebben az évben mind elbuktak, akik próbatételre kerültek. A tanítványság leleplezi a belső embert, s napfényre hozza az alvó erényt éppen úgy, mint az alvó vétket. Lappangó rossz hajlamok tényleges bűnöket hoznak létre, s ezt gyakran őrültség követi. Nézz körül, érdeklődj Bereillyben és Cawnporeban, s ítéld magad. Légy tiszta, erényes, élj szent életet, s meg leszel védve. De emlékezz arra, hogy aki nem olyan tiszta, mint egy kis gyermek, jobb, ha nem törekszik a tanítványságra.” +++/

Az alatt az idő alatt, amíg a Mesterek munkájával szoros kapcsolatban álltam, a tanítványok közül három öngyilkos lett, s egy pedig öngyilkossági kísérletet követett el. S akinek balsikere más formákat vett fel, azoknak „száma végtelen”. Most is igaz az, ami régen: „Sokan vannak hivatalosak, de kevesen a választottak.”

++/ The Mahatma Letters to A. P. Sinnett, Letter LIV.

+++/ Letters from the Masters of the Wisdom, First Series, Letter IX.

A tanítványok, módszerünkről helytelen képet alkotva

Indiában a Guru /tanító/ és a Shishya /tanítvány/ közötti viszonyra nézve az a felfogás uralkodik, hogy a tanítvány tanítója kíséretéhez tartozik, készen arra, hogy minden módon szolgálja.

Ebből az elképzelésből következik, hogy a tanítvány semmit sem tehet tanítója utasítása nélkül. Ez mind nagyon ésszerű, ha abból indulunk ki, hogy a tanítvány feladata abban áll, hogy a Mester alázatos szolgája legyen.

De az okkultizmusra erre nézve kissé más a felfogás. A Bölcsesség Mesterei nem kívánják, hogy tanítványaik körük csoportosuljanak és személyükről gondoskodjanak. De nem is tekintik őket pusztán tanulóknak, akiknek viszonzásként vallási vagy filozófiai oktatást adnak. Az Adeptus alapjában véve – pozíciójánál fogva – a Logosz tervének egy kivitelezője; nála tény az, hogy „én és az Atya egyek vagyunk”. Ezért ő az isteni energiák megszervezője, azon erők szétosztó állomása, amelyeket a Logosz Terve az emberiségnek szán.

Egy Mester ezért nem csupán tanítványokat keres, hanem inkább tanoncokat, akikből hamarosan hatékony és megbízható segítőtársakat nevelhet. Ezeknek szükségképpen fel kell hangolniuk magukat „főnökük” minden gondolatának és tettének szelleméhez. Ezért határozott tréningnek és sokat megkívánó fegyelemnek kell alávetniük magukat. De éppen úgy, amint a Mester maga is az Isteni Terv egyik végrehajtója, minden tanítványa is hamarosan végrehajtója lesz a Mester terveinek a Nagy Munka azon ágazatában, amelyet a Mester gondjaira bízta.

A tanítványnak egyrésztől vezethetőnek kell lennie, vagyis taníthatónak; másrésztől kezdeményezőképeségről is tanúságot kell tennie. Mert egy napon a tanítvány maga is Mesterré válik. Képesnek kell tehát arra lennie, hogy irányítson és utasítson.

Igaz, hogy a Mester ad utasításokat a tanítványnak, és néha, amint a Mr. Leadbeaternek szóló második levélből látni fogjuk, igen pontos utasításokat. Nagyjában azonban a Mester a tanítvány által végzendő munkát csak körvonalazza és megmondja,

milyen végső eredményeket vár attól a munkától. A kitűzött cél elérését azonban a tanítványnak saját tapasztalatai szerint kell véghez vinnie.

Ez olyan felelősséget ró a tanítványra, amelyről azt gondolja, nem tudja elviselni; szívesebben venné, ha a Mester parancsai mindenre kiterjednének, amit neki, mint tanítványnak meg kell tennie. Ez természetesen pusztá gépies eszközzé tenné a tanítványt a Mester kezében, amit a Mester a legkevésbé sem kíván. Manapság Indiában állandóan jönnek hozzánk emberek, akik a Teozófiai Társulatért akarnak dolgozni és ha feltesszük a kérdést: „Mihez értesz?” – azt a nem kielégítő választ kapjuk: „Bármihhez”, ami a tapasztalt munkaadó előtt világossá teszi, hogy a munkát kérő a legtöbb dologhoz nem ért, bár telve van igyekezettel, hogy szolgáljon.

Az okkultizmusban a tanítványnak mindig „vezethetőnek” kell lennie, azaz tanítható legyen és igyekezzék Mesterének minden parancsát teljesíteni, továbbá figyeljen minden célzásra, s mindig tudjon saját terveket is kigondolni és kivitelezni, amikor a Mesterét igyekszik szolgálni. Erre vonatkoznak a Mester szavai: „A tanítványok, módszerünkről helytelen képet alkotva, túlságosan lesik és várják a parancsokat, s ezzel értékes időt vesztenek el, amit pedig személyes erőfeszítésekre fordíthatnának.”

Urunk, a Tathagata emléke

Ezen a kifejezésen sokat tépelődtem, s most sem tudom vajon pontosan magyarázom-e a Mester gondolatát. A magyarázat egyszerű lenne, ha a Tathagata áldását – Tathagata az Úr Gautama Buddhának buddhista címe – kérte volna a Mester, bár kicsit furcsának tűnhet, hogy egy keresztény pap ebben a sajátos áldásban részesüljön. De mi az az „emléke” az Úrnak, amiről szó van? Ez a mondat arra mutat, hogy valamikor a múltban Mr. Leadbeater olvasta a The Light of Asia-t, s így ismerte ezt a kifejezést, valamint az Úr életét, amiről a költemény szól. De a Mester bizonyára nem egy költeményben szereplő kifejezésre akarta felhívni a figyelmet.

Mr. Leadbeater kétségtelenül találkozott az Úrral, mint annyi ezren közülünk, több előző inkarnációjában, amikor az Úr még Boddhiszattva volt. Egó-természetünkben valahol szunnyad egy ilyen gyönyörű emlék, felébresztésre várva. Ha ez a helyzet, akkor a fordulópontonál, amikor Mr. Leadbeater elhatározása sok következő életre kihat, egy ilyen emlék – ha sikerül felébreszteni – a megvilágosodás forrását jelentheti az Egónak.

1909-ig Mr. Leadbeater megismerte Athénben töltött görög inkarnációjának részleteit. De nem volt inkarnációban abban az időben, amikor az Úr Buddha Indiában nagy tanítását hirdette, bár néhányan Mr. Leadbeater munkatársai közül, mint Dr. Annie Besant, s magam is éltünk akkor. „Alcyone” múlt életeinek kivizsgálásánál azonban egy nagyon jelentős alkalmat fedeztek fel, amikor Mr. Leadbeater találkozott az Úrral. Az eset teljes leírását megtalálhatjuk a The Lives of Alcyone c. könyvben, az ötödik élet leírásánál. +/ A Tathagata egyik életében Kr. e. kb. 40.000 évvel, a középázsiai Fehér Sziget Városából Egyiptomba utazott. Egyiptomban a Rejtett Fény és a Rejtett Munka misztikus tanításában részesítette az atlantiszi papságot. Az egyiptomi legendák később úgy beszéltek róla, mint Toth-ról vagy Téthuti-ról, a görög hagyományok pedig Hermes Trismegistos-nak, a Háromszor Legnagyobb Hermesnek nevezték.

Egyiptomból visszatérve, útban otthona, Közép-Ázsia felé, egy időre megállt Arábiában, ahol testvére, az ötödik törzsfaj Manuja telepedett le embereivel. A Manu itt rendezte el a második, azaz arab alfaj kolonizációját. Ebben az időben öt Egó született egy családban, akikre a jövőben az a sors várt, hogy nagy tanítók legyenek a „Buddhák Sugarán”.

Minekutána az Úr egy ideig tanította a Manu kiválasztott leszármazottait, a búcsú összejöveleken maga elé hívta ezt az öt embert / egyik közülük az az Ego volt, aki C.W. Leadbeater nevet viselte ebben az inkarnációban / s a következő „meghagyást” intézte hozzájuk jövő munkára vonatkozóan.

+/ The Lives of Alcyone, 64.-66. old.

„Üdv! Testvéreim a korszakok óta; üdv! Testvéreim a jövőben; Isten Szeretetét és Bölcsességét fogjátok terjeszteni a világban tengertől tengerig. Sok és nagy megpróbáltatásban és küzdelemben lesz részetek, de még nagyobb lesz jutalmatok; mert sok ezer éven át kell fáradoznotok az előkészülettel egy olyan feladatra, amit csak kevesen vállalhatnak. De ha bevégeztétek, mint csillagok az égen fogtok ragyogni. Áldottak lesztek, mert sokakat az igazsághoz vezéreltek. Van egy spirituális dinasztia, melynek trónja sohase marad betöltetlen, melynek ragyogása sohase múlik el; tagjai arany láncot alkotnak, melynek lánczemeit sohasem lehet szétszakítani, mert visszavonják a világot Istenhez, ahonnan jött. Ti mindnyájan ehhez tartoztok, osztoznotok kell munkájában és dicsőségében. Boldogok vagytok az emberek között, Testvéreim a Dicső Misztériumban, mert rajtatok keresztül fog a Fény világítani. A Rejtett Fényből mindig több fog megnyilvánulni; a Rejtett Munkát mindig inkább nyíltan fogják tenni és megérteni az emberek. És a ti kezetek fogja fellebbenteni a fátylat, ti fogjátok a jó híreket a világgal közölni. Isten veletek; ebben a testben nem láttok többet, de ne felejtsetek, hogy lélekben mindig együtt vagyunk.”

Ezzel a felszólítással, hogy Mr. Leadbeater emlékezzék a benne lévő Legmagasabbra, s hogy ez az emlék vezesse őt arra, hogy „a legjobbat határozza”, a levél a Koot Hoomi név „K.H.” kezdőbetűivel végződik. A Mesternek ez nem személyes neve, hanem hivatalának rangja, amit a tibeti Buddhizmus Koothoompa +/- rendjének magas dignitáriusaként visel.

K.H. MESTER MÁSDIK LEVELE

Amint már említettük, október 30.-án D.K. Mester üzenetet küldött Mr. Leadbeaternek H.P.B.-n keresztül, hogy K.H. Mester elküldte válaszát Mr. Leadbeater március 3-i levelére. A válasz természetéről mit sem szólt. Október 31.-én reggel Mr. Leadbeater elindult Londonból, s egy óra tájban érkezett haza Bramshottba. Ott várta őt egy levél, rendesen tintával címezve: „The Rev. C. W. Leadbeater, Lopphook, Hants” +/- Belül a levél kék ceruzával volt írva, s már láttuk, mit tartalmazott.

+/- A kiejtés: Kethoomba, amint a Mester Mohini Chatterjes-nek írja a The Letters from the Masters of the Wisdom, Second Series

Mr. Leadbeater gyorsan határozott. De minthogy H.P.B. már másnap indulni készült Londonból India felé, sok mindent el kellett intéznie. Mr. Leadbeater a helybeli egyházi iskola igazgatója volt, s egyik fiatal barátja, Prank W. Matley ugyanott, mint gyakorló tanár tanított. Ennek öccse, James W. Matley az egyik osztályba járt. Mr. Leadbeater egyenesen az iskolába ment, hogy különböző utasításokat adjon, mivel elhatározta, hogy még aznap délután a 3:56-os vonattal visszatér Londonba. Hazaérve megírta második levelét K. H. Mesternek, válaszul a Mester közléseire, s magával vitte Londonba. Az események elbeszélését ebben a csodálatos drámában itt Mr. Leadbeater maga mondja el.

„Válaszomban azt akartam mondani, hogy körülményeim nem olyanok, hogy három hónapra Adyarba menjek, s azután visszatérjek régi elfoglaltságomhoz; de készen állok arra, hogy ezt a munkámat végképp feladjam, s életemet teljesen az Ő szolgálatának szenteljem. A Mesternek szóló üzenet eljuttatására más módot nem találva – minthogy Ernest nyilvánvalóan alkalmatlan volt erre – Blavatskynéhoz kellett vigyem a levelet. Ő pedig a következő nap készült elhagyni Angliát, s így Londonba siettem, hogy találkozzam vele.

Csak nehezen tudtam rábírní, hogy elolvassa a levelet. +/- Határozottan kijelentette, hogy az ilyen közlések csak a címzettnek szólnak. Kénytelen voltam rábeszélni, s végül is elolvasta, s azt kérdezte, mit akarok rá válaszolni. Én a fentiek értelmében válaszoltam, s megkérdeztem, hogyan juttathatnám el a Mesternek ezt a közlést. Blavatskyné azt felelte, hogy a Mester már tudja. Ez természetesen arra a különösen szoros kapcsolatra vonatkozott, amiben ő a Mesterrel állott, mert a Mester, ha akarta, tudomást vett arról, ami az ő /H.P.B./ tudatában volt.

Blavatskyné azután azt mondta, hogy várjak, és hogy semmiképpen ne tágítsak mellőle. Feltétlenül ragaszkodott ehhez, annyira, hogy amikor kalapját feltette, még hálósobájába is bekísértem, s azt sem engedte meg, hogy amikor kocsit kellett hozatni, előre menjek a kapuhoz intézkedés végett.

+/- K. H. Mester első levelét, amelyet aznap kapott.

Akkor nem tudtam megérteni, mi értelme volt ennek. Csak később értettem meg az egészet. Blavatskyné azt kívánta, hogy elmondhassam, miszerint nem vesztettem őt szem elől egy pillanatig sem attól az időtől kezdve, amikor elolvasta a Mestertől érkezett leveletem, mindaddig, míg választ nem kaptam reá. Oly élénken emlékszem, mintha csak tegnap történt volna: mint ültem mellette a bérkocsiban, szégyenlős zavart érezve részben azért, mert ilyen megtiszteltetés ért, részben pedig azért, mert attól féltem, hogy szörnyen alkalmatlan vagyok neki. Összehúztam magam az ülés egy kis sarkában, míg Ő hatalmas terjedelmével a kocsi másik oldalát egészen lenyomta, úgyhogy a rugók az egész úton nyikorogtak. Mr. és Mrs. Cooper-Oakley házába hajtottunk, akik, mint kísérői velem mentek Indiába. Ez már a késő éjszakai órákban volt, azt hiszem éjfél után, tehát inkább másnap kora reggelt kellene mondanom.”

Az első okkult jelenség, amelynek részese voltam.

„A késői idő ellenére is néhány odaadó barátunk eljött Mrs. Oakley szalonjába, hogy elbúcsúzzon Blavatskynétől, aki egy karosszékben ült a kandalló mellett. Szellemesen beszélgetett a jelenlevőkkel, örökös cigarettáinak egyikét sodorva, amikor hirtelen jobb kezével kinyúlt a tűz felé, nagyon különös módon, s tenyerét felfelé fordította. Csodálkozva nézett rá, mint magam is, aki szorosán mellette álltam a kandallóra támaszkodva. És ekkor többen közülünk tisztán látták, mint formálódik ki tenyerében egy fehéres köd és sűrűsödik egy összehajtott papírlappá, amelyet egyenesen nekem nyújtott mondván: „Itt a válasz”. Természetesen mindenki odasereglett, de ő kiküldött engem elolvasni, mondván, hogy senkinek ne mutassam meg tartalmát. Az üzenet rövid volt, s így hangzott.”

A MÁSODIK LEVÉL SZÖVEGE

Mivel intuíciód jó irányba vezetett, s megértette veled, hogy az én kívánságom az, hogy azonnal Adyarba utazz, többet is mondhatok. Minél hamarabb mégy, annál jobb. Egy napot se vesztegess hiába. Szállj hajóra 5.-én, ha lehetséges. Csatlakozz Upasikához Alexandriában. Ne szólj senkinek utazásodról, és a mi Urunk áldása és az én szerény áldásom őrizzen meg téged minden bajtól új életedben.

Üdvözöllek új tanítványom.

K.H.

Ne mutasd üzenetemet senkinek.

MAGYARÁZÓ JEGYZETEK A MÁSODIK LEVÉLHEZ

Mielőtt a második levél magyarázatába kezdenék, hadd foglalkozzam előbb azokkal az áldozatokkal, amelyeket Mr. Leadbeater hozott, amikor elhatározta, hogy követi Mesterét. Mert ezek valóban áldozatok voltak, s ezekről tudva talán néhány embernek megnyílik a belső látása, amikor majd áldozatot kell hozni, mert eljött az ideje a Mester követésének.

Az első áldozat a családdal való teljes szakítás volt. A legcsekélyebb ok nélkül, hirtelen elhagyni a legközelebbi rokonokat – különösen azokat, akik életpályáján segítettek – természetesen azt jelentette, hogy Mr. Leadbeaternek le kellett tenni arról a reményről, hogy újra körükbe fogadják. Könnyen elképzelhetjük nagybátyjának, a méltóságteljes papnak megdöbbenését, amikor unokaöccse kijelentette, hogy három napon belül megvált a plébániától, komolyan veszélyeztetve a munka rendes menetét. S mindezt nem egyéb elfogadható okból, minthogy elméjét teljesen megzavarták a spiritizmus, a teozófia és egyéb istentelen csábítások.

Az unokaöccs, nagybácsi és nagynéni sohasem találkoztak többet, akkor sem, amikor Mr. Leadbeater öt év múlva visszatért Angliába. Egyszer találkozott egy másik nénjével, aki nagyon szerette őt. S még egyszer unokatestvéreivel. De rokoni összeköttetés szempontjából, bár igen régi családból +/- származott a „társaságbeli” volt, ettől kezdve kívül esett körükön, mint egy hitehagyó és tékozló fiú, aki eldobta magától a jó alkalmait.

A második áldozat a világi boldogulásról való lemondás volt. Igaz, hogy egyelőre csak segédlelkészkedett, de rendkívüli tehetsége volt ahhoz, hogy embereket „összetartson” s egy nemes cél érdekében egyesülve dolgoztassa őket. Szervezőképessége: karénkmester,

vasárnapi iskola igazgatója, fiú- és leányklub alapítója, sportkedvelése: jól teniszezett, kitűnően úszott, s meglehetősen krikettezett, de különösen az, ahogy a fiúkat és leányokat lelkesíteni tudta, hogy „tisztán éljenek, igazat szóljanak, jóvá tegyék a rosszat, s kövessék a Királyt” – mindezek hozzájárultak ahhoz, hogy ne csak átlag pap, hanem éppen az a típusú pap váljék belőle, akire az anglikán egyháznak szüksége volt. A függelékben egy beszámolót közlök Mr. Leadbeater természetének erről a vonásáról. Ezt a beszámolót a néhai James W. Matley írta, aki akkor, mint fiúcska a bramshotti plébánián élt, és aki később is, végső percéig odaadó barátja és csodálója volt „idősebb testvérének”.

Mr. Leadbeater azonkívül mély odaadást érzett az anglikán egyház iránt. Székesegyházai történetét és szépségét lelkesen csodálta, nem kevésbé egyházi zenéjét és énekeit /élete végén is még sok himnuszt és éneket tudott kívülről/. Mint „High Church tory” /tory = konzervatív ember/ az anglikán egyházat tekintette Anglia kulturális letéteményesének. Számára az egyház nagysága jelentette Anglia nagyságát, bár a teológia kevésbé vonzotta. Az anglikán egyházban az ilyen fiatal papok előtt megnyílik az út a plébánia, az esperesség, a kanoki stallum, végül a püspöki szék felé.

Ugyanezt a képességét: fiatalok és öregek maga köré gyűjtését, hogy egy közös célért odaadóan dolgozzanak, teozófiai tevékenységeibe is belevetítette. Ceylonban megszervezte a népi buddhista és angol iskolákat, vasárnapi iskolákat és Wesak énekkart; Angliában és az Egyesült Államokban bevezette a Lótusz-köröket és a Kerekasztal rendeket. Adyarban maga köré gyűjtött egy sereg adminisztratív munkaerőt, levél- és cikkírókat, felnevelt teozófus előadókat és szerzőket, örködve, hogy mindegyikük megtalálja a maga helyét a munka közös épületében. Ausztráliában öreget és fiatalat egy szilárd csatarendszerbe tömörített, hogy önzetlenül és keményen dolgozzanak különböző, s a Mestereknek kedves célokért.

Mr. Leadbeater végül még egy áldozatot is hozott, amelyre csak ritkán célzott. Amikor egyszer velem Indiába való kijöveteléről beszélt, megemlítette ezt a körülményt, de csak futólag, mintha az egész csak a „napi munkának” egy része lett volna. Pedig egy boldog házasság tervének feláldozása volt, amiről, mint ifjú álmodozott egy leányra gondolva. Nagyon szerette ezt a leányt, egy iskolatársának nővérét, akit évek óta ismert. De sohasem árulta el érzelmeit, egyrészt, mert nagyon félénk volt és méltatlannak tartotta magát a

leányhoz, másrészt, mert nem akart elébe vágni annak, hogy a leány mást válasszon. Mert amint nekem mondta: „120 font évi jövedelemmel nem lehet házassági ajánlatot tenni”, ennyi fizetése volt ugyanis, mint segédlelkésznek. De szép kilátásai voltak az előmenetelre, s hamarosan számíthatott arra, hogy megkérheti a leány kezét.

Amint már említettük, nagybátyja igen befolyásos ember volt. Mr. Capes kollégiumának, a Queen's College-nak többféle „megélhetés” felajánlására volt joga. Bramshott plébánia maga is egy ilyen hely volt. Mr. Leadbeater segédlelkézi állása, amelyben kimutathatta nagyszerű képességeit a plébánia ügyeinek intézésében, továbbá jó megjelenése egy szépen induló karrier első állomása volt.

Mégis, a Mester levelének olvasása után Mr. Leadbeater azonnal lemondott a szerelemről és minden egyébéről, csak hogy követhesse Mesterét. A későbbi években némi büszkeséggel jegyezte meg, hogy valóban úgy élt, amint a családi címerükben lévő jelmondat előírja: „Toujours pret” – „Mindig készen”. Talán ebből az áldozatból leszűrt lecke készítette gyakran arra a mondásra, különösen, ha fiatalokhoz szólt: „A fiatalnak sokszor választania kell az okkultizmus vagy a házasság között.” A házasság ellen, mint szent és tisztességes intézmény ellen, a legcsekélyebb kifogása sem volt. A Mestereknek vannak olyan tanítványaik, férfiak és nők, akik házasságban élnek. De gyakran előfordul, hogy egy fiatal férfi vagy nő, aki a „tanítványság küszöbén” áll, vagy éppen egy későbbi fokozaton van már, - nem tudja összeegyeztetni a kétféle szerepet: a Mester tanítványának szerepét a férj vagy a feleség, az apa vagy az anya szerepével. A házasság gondjai és kötelezettségei olykor túlságosan lefoglalják a törekvőt, úgyhogy az Emberiség Ügyéért való örömteli áldozathozatal szép reményei eltűnnek a messzeségben, a törekvő pedig mindinkább „nagyon is” házasságberré vagy feleséggé válik.

Ha már meghoztuk az áldozatot és később visszanéztünk a vele járó szenvedésre, akkor az el fog törpülni az új élet öröme és a benne talált világosság mellett. De az áldozat előtt és alatta a helyzet az, ahogy a Világosság az Ösvényen c. könyv leírja:

„Mielőtt a lélek megállhat a Mesterek jelenlétében, lábát meg kellett mosnia a szív vérében.”

1889 novemberében számomra is volt egy nap, tizenhárom éves koromban, amikor a lábaimat „a szív vérében” mostam meg. Azon a napon fogadott el a Mester tanítványának. A történeteket leírtam Christ and Buddha c. könyvecském „The Master” c. fejezetében.

Mivel intuíciód jó irányba vezetett

A második levél kezdő szavai megmutatják, milyen nehéz a Mesterhez vezető ösvény. Ha Mr. Leadbeater pusztán csak az elméjével mérlegelte volna a helyzet esélyeit, elhatározását halogatta volna. Igaz, hogy előbb vagy utóbb így is elérte volna a chela fokot. De elvesztette volna azt az egyedüli alkalmat, ami a Teozófiai Társulat akkori kritikus helyzetében számára adódott. H.P.B. másnap indult. Mr. Leadbeater elbúcsúzott tőle, s nem látszott valószínűnek, hogy pár éven belül találkozék vele. De Mr. Leadbeater annak a csodálatos képességnek a fényénél cselekedett, ami mindnyájunkban szunnyad, s amit „intuíciónak” hívnak. A teozófiai tanulmányokban a „Buddhi” kifejezést használják erre a fogalomra, de az intuíció értelme mégis eltér attól, amit a szanszkrit kifejezésben szoktak érteni.

Az intuíció jellegzetessége az, hogy a jövőből indul ki, s nem a jelenből vagy a múltból. Kiválóan jellemző e képességre a Lawrenen of Arabia által használt kifejezés „az értelemmel fel nem fogott előre tudás” /”the unpreceived foreknown”/. A Mester nem tehette meg, hogy világosan kimondja: Mr. Leadbeater arra is határozhatta volna magát, hogy egy vagy több hónap múlva indul, amikor ügyeit sikerült rendben elintézni. De intuíciója felfogta a Mester gondolatát, s ezért úgy határozott, hogy mindent felad és azonnal indul.

Nagyon jelentős, mennyire kiemeli K. H. Mester az intuíciót, mint a jellem egyik nagyon fontos alkatrészét, ha az ember az Okkult Ösvény titkait meg akarja fejteni.

Egy Miss Arundalenak 1884-ben írt levélben ezek a mondatok találhatóak. +/

+/Letters from the Masters of the Wisdom, First Series, Letter XX.

„A kötelesség folytonos teljesítése egy jól fejlett intuíció vezetésével.”

„Az ő tudatlan és rosszakaratú intoleranciájukat félretéve hozzánk fordulsz, mert intuíciód azt mondja, hogy ők nem fognak igazságérzetednek eleget tenni.”

Két évvel később a Mester azt írta Mr. Leadbeaternek:

„Hallgass az intuíciódra.” ++/

Valamivel előbb Olcott ezredesnek írva a Mester ezt mondta:

„Bár természettől fogva intuitív vagy, a tanítványság még tökéletesen rejtély számadra.” +++/

Az egész problémát a Mester még korábban így határozta meg:

„Az okkultisták sohasem akarták valóban elrejtetni írásaikban a komoly és elhatározott tanuló elől mondanivalóikat, inkább csak a biztonság kedvéért zárták el azokat egy páncélszekrénybe, melyek kulcsa: az intuíció.” ++++/

Végül az intuíció témájára vonatkozik a Mester egy cselekedete, amire egy tanítványságra készülők kipróbálta az intuícióját. 1883-ban a Mester Indiában volt és kétszer meglátogatta Olcott ezredest fizikai testben, tehát nem asztrális formájában. Az első alkalommal Olcott ezredes egy sátorban aludt. Ez egy függönnyel volt kettéosztva, s a függöny másik oldalán egy glasgowi. Miután felkeltette Olcott ezredest, a Mester egy levelet hagyott nála, amelyben e szavakat írta:

++/ Lásd K.H. Mester harmadik közlését C.W. Leadbeaterhez

+++/ The Mahatma Letters to A.P. Sinnett, Letter XVII.

++++/ The Mahatma Letters to A.P. Sinnett, Letter XLVIII.

„Most megyek Mr. Brownhoz, hogy kipróbáljam intuícióját.”

Mr. Brown mellett állva, a Mester egy levelet tett kezébe. Mr. Brown a Mester érintésére felébredt, de mérhetetlen izgalmában egész megbénult s nem akarta a Mester felé fordítani arcát. Később Mr. Brown egy hosszú levelet kapott a Mestertől, jó tanácsokkal és bátorítással, de azt is őszintén megmondta a Mester, hogy még nincsen felkészülve.

„A helyzet az, hogy még nem vagy felkészülve. Ha komolyan törekszel, ha az intuíciónak csak a legkisebb szikrája is van benned, ha ügyvédi képzettséged elég alapos ahhoz, hogy a tényeket a megfelelő sorrendbe állítsd, s oly meggyőződéssel védelmezd, ahogy azt szíved legbelsejében hiszed, akkor elég anyagod van arra, hogy felkeltsd az érdeklődését mindazoknak, akik a tények sorozata mögött fel tudják fogni intellektusukkal az összetartó fonalat.” +/-

De Mr. Brown végül is elmulasztotta, hogy teljesítse azt, amit elvárnak tőle. Érdeklődését a Társulat iránt hamar elvesztette, s azt mondják, hogy végül a római katolikus egyházhhoz csatlakozott.

azonnal utazz Adyarba

Miért volt olyan fontos a Mesternek az, hogy Mr. Leadbeater „azonnal” Indiába utazzon? Megkapjuk erre a feleletet a Mester utána következő szavaiban: „Csatlakozz Upasikához Alexandriában.” H.P.B. a második levél érkezése utáni napon indult Liverpoolba, s onnan Indiába. Kísérői Mr. Alfred J. Cooper-Oakley és felesége Mrs. Isabel Cooper-Oakley voltak. Egyikük sem volt tanítvány. Mr. Cooper-Oakley egyáltalán nem is mutatta, hogy törekedne a tanítványságra. Mrs. Cooper-Oakleyban megvolt az igyekezet, de csak több év múlva lett belőle tanítvány.

+/ Letters from the Masters of the Wisdom, First Series, Letter XXII.

Ami pedig H.P.B. egészségi állapotát és egyéb ügyeit illette, egyiknek sem lehetett sok hasznát venni. Én nem ismertem Mr. Cooper-Oakleyt, de hallottam róla egyet-mást. Mrs. Cooper-Oakleyt jól ismertem. Mr. Cooper-Oakley Cambridge-ben végzett, így feltehetően képzett ember volt. De mélabúra és depresszióra hajlamos, befelé néző ember volt. Bár Indiába ment H.P.B.-vel, s Adyarban pár évig Olcott ezredes segítségére volt az ügyek vitelében, odaadása a teozófia iránt lanyha volt. Otthagyta Adyart, hogy a madrasi egyetem gazdasági ügyeit intézze, s egy reggel holtan találták ágyában, mivel előző este nagyobb mennyiségű altatót vett be. Arról semmit nem tudunk, hogy H.P.B. iránt különösebb személyes ragaszkodást tanúsított volna.

Felesége azonban a legnagyobb odaadással viseltetett H.P.B. iránt. De Mrs. Cooper-Oakley állandóan gyengélkedett és sok kíméltre volt szüksége. Amikor Indiába érkezett, belátta, hogy egészségileg nem fogja úgy bírni a klímát, mint ahogy gondolta, s ezért kénytelen volt visszatérni Angliába. Sokféle és állandó egészségi zavarai ellenére Mrs. Cooper-Oakley nap-nap után keményen dolgozott élete végéig, hogy a Mestereket és a Teozófiai Társulatot szolgálja. Irántuk és H.P.B. iránti odaadásban kifogástalan volt. De sem reá, sem férjére nem lehetett számítani egy megerőltető munkában.

Mr. Leadbeaterben volt azonban egy nagyon értékes tulajdonság: a megbízhatósága. H.P.B. tudta ezt. Különben nem írta volna saját kezűleg egy cikke alá, amely az 1886 augusztusi Theosophist-ban jelent meg: „egy bátor szív!”, sem nem szólította volna a Voice of Silence c. könyvének ajánlásában „őszintén becsült és szeretett testvéremnek és barátomnak”; a Key to Theosophy c. könyvét is így ajánlotta neki: „Régi és nagyon szeretett barátomnak”. Mr. Leadbeater a Mester szócsövét tisztelte Blavatskynében, de ezen felül önmagáért is csodálta őt és hűségesen szolgálta. Olcott ezredes távol volt Adyarban; H.P.B. az indiai hosszú útra csak a Cooper-Oakley házaspárt vitte magával. A Mester erős óhaja volt, hogy H.P.B. oldalán olyan valaki legyen, aki valóban férfi.

Ráadásul, Adyarban is nagy szüksége lett volna Olcott ezredesnek megfelelő segítségre az akkori nyomasztó és kritikus helyzetben. Damodar K. Mavalankar ott volt ugyan, önzetlen és tiszta ember, aki szívvel-lélekkel és minden gondolatával a Mesteren csüngött. De összeroppanóban volt a teher alatt, és a Mester már 1885-ben engedett kérésének és

felmentve őt, visszahívta magához Tibetbe. Dr. Franz Hartmann Adyarban tartózkodott, de nem volt tanítvány, s ellenszenvvel viseltetett Damodarral szemben. Bár a két Mesternek, M. és K.H. Mesternek több hindu tanítványa élt Indiában, közülük csak keveset lehetett volna felmenteni munkájától és Adyarba küldeni, s nem is volt bennük az a képesség, hogy Olcott ezredest és H.P.B.-t ebben a különleges krízisben segítsék.

A Mester valószínűleg Mr. Leadbeaternek még egy további értékével is számolt ebben a valóságos helyzetben. Az ugyanis, ha az anglikán egyház egyik papja Indiába jön H.P.B.-vel, éppen akkor, amikor őt a misszionáriusok csalónak kiáltották ki, és ott nyilvánosan bebizonyította hitét nemcsak a Mesterekben és H.P.B.-ban, hanem a keleti vallások nagyságáról is tanúságot tesz /Mr. Leadbeater csatlakozott a buddhizmushoz, amikor a társaság Ceylonba érkezett/, - mindezek hatással lehettek a közvéleményre úgy Ceylonban, mint Indiában, és sok ingadozót állhatatosságra bírtak.

Szállj hajóra 5.-én

Különösnek tűnhet fel sokak előtt, akik nem tudják, kik voltaképpen az Adeptusok, hogy a Mester, bár Tibetben él, ennyire tudja a hajójáratokat Indiába, és tisztában legyen az utazás lehetőségeivel. Mr. Leadbeater a második levelet november 1.-én kora hajnali órákban kapta kézhez, naplójában ugyanis ez a bejegyzés található: „Vissza Sinnetthez hajnali 2-kor kapukulccsal”. Ugyanazon a reggelen utaztak el H.P.B. és a Cooper-Oakley házaspár Liverpoolba, hogy onnan a Port Said felé induló hajóra szálljanak. Port Saidban más hajóra kellett átszállniuk, hogy Madrasba érjenek. „Csatlakozz Upasikához Alexandriában” – így szólt a Mester utasítása. Ha Mr. Leadbeater nem éri be őt Egyiptomban, a Mester terveiből sok minden nem valósulhatott volna meg. Most átadom Mr. Leadbeaternek a szót.

„Madame Blavatsky ugyanaznap folyamán Liverpoolba utazott, hogy a Clan Drummon nevű hajóra szálljon. Időközben én a hajózási irodákat kerestem fel, mindent megpróbálva, hogy magamnak jegyet szerezzek. A P. et O. társaság hajóján, amelynek indulása 5.-ére esett, egyetlen üres hely sem volt egyik osztályon sem, s így kénytelen voltam más megoldást keresni.” +/

Október hónapban az Indiába menő hajókon már hetekkel előbb le volt foglalva minden hely. Ekkor indult meg a „hideg évszak” látogatóinak rohama Angliából India felé. Ötvenhét évvel ezelőtt nem volt annyi hajójárat Indiába, mint most. Az egyetlen mód arra, hogy Mr. Leadbeater a Mester utasításait végrehajthassa, az volt, hogy szárazföldön Marseilles-ig eljut, s onnan valami francia hajóval tovább megy Alexandriába. Mr. Leadbeater úgy gondolta, hogy ez a megoldás lehetséges, feltéve, ha Londonból legkésőbb 4.-ig el tud utazni.

Valóban így cselekedett. De naplójának rövid bejegyzéseiből látjuk, micsoda feladat volt ez. Angol életének gyökereit teljesen ki kellett tépnie, s „fel kellett égetnie hajóit maga mögött”. Szép könyvtára volt, tehát a legszükségesebb könyveit be kellett csomagolnia és maga után küldetnie. Egy teleszkópja is volt, ezt is gondosan be kellett csomagolni, s intézkedni, hogy utána küldjék Madrasba. Hogy hogyan szerezte be a trópusokra szükséges ruhatárát, azt nem tudom, mert akkoriban Londonban még nem volt annyi „trópusi felszerelés” eladásával foglalkozó cég, mint manapság. A következő rövid naplóbejegyzések élénken elénk tárják a képet.

November 1. Londonban felszerelés vásárlása. Haza /Liphookba/ a 4.10-es vonattal. Sokáig fenn F. és J.-vel. ++/

November 2. Utolsó /vasárnap/ Bramshottban. Hajnali 3-ig fenn F. és J.-vel.

November 3. Egész nap kemény munka, végső intézkedések, Tűzijáték bemutató. Hajnali 3-ig fenn F. és J.-vel.

November 4. Bevásárlások és számlafizetések. Reggel 8.16-os vonattal be a városba. Este 9.05-kor indulás Charing Cross-ról. Mohini és Miss A. kikísértek. Viharos átkelés a Csatornán.

How Theosophy came to me c. visszaemlékezéseiben Mr. Leadbeater megjegyzi:

„Hazasiettem, hogy cókmókjaimat összecsomagoljam és végső intézkedéseimet megtegyem. Mondhatom, nem feküdtem le addig, míg el nem hagytam Angliát.” ++/

+/ How Theosophy came to me, 64. old.

++/ Frank W. Matley és öccse James W. Matley

Azt hiszem a „végső intézkedések” egyike az volt, hogy bizonyos befizetéseket eszközölt a fiatal Jim Matley részére, hogy a fiút a kereskedelmi hajózás egyik fővonalára, mint hajóinast felvegyék, mivel a szülők nem voltak olyan anyagi viszonyok között, hogy kisebbik fiúknak azt az álmát, hogy tengerész legyen, valóra válthassák.

November 5.-én reggel 6 órakor Párizsba érve, ugyanaznap délelőtt 11.15-kor Mr. Leadbeater tovább utazott Marseillesba. Másnap reggel 6 órakor Marseillesbe ért és egy Alexandria felé induló francia hajóra szállt. De mire Alexandriába érkezett, H.P.B. már továbbment Port Saidba. Azután vesztegár miatt további öt napot vesztett, de végül mégis utolérte H.P.B.-t Port Saidban, még mielőtt a Madras felé induló hajó a kikötőbe érkezett volna.

„Madame Blavatsky utolsó szavai hozzám Londonban ezek voltak „Igyekezzen utolérni engem.” Most pedig így üdvözölt: „Nos, Leadbeater, hát minden nehézség ellenére mégis megérkezett.” Azt feleltem, hogy természetesen megérkeztem, mert ha valamit megígérek, azt igyekszem be is tartani. Ezekre mindössze csak annyit felelt: „Az jó magának.” S azzal élénk beszélgetésbe ereszkedett – minden beszélgetés, amelyben Madame Blavatsky részt vett kivétel nélkül élénk volt-, amelyet nyilvánvalóan az én megérkezésem szakított félbe.”

Mr. Leadbeater azután elmondja, hogy H.P.B. hirtelen megváltoztatta terveit Mesterének parancsára. Nem várt tovább Port Saidban a Madras felé induló hajóra, hanem az egész társaság Kairóba utazott. Ismailia és Kairó közötti útjukon a vasúti szakaszban H.P.B. vetített üzenetet kapott K.H. Mestertől, amelynek egy mondata Mr. Leadbeaternek szólt:

Mondd meg Leadbeaternek, hogy meg vagyok elégedve buzgalomával és odaadásával.

Néhány napi kairói tartózkodás után H.P.B. visszaküldte Mr. Leadbeater Port Saidba, hogy mint szálláscsináló intézkedjék bizonyos speciális kényelmi berendezkedésekről Madam Blavatsky részére. H.P.B. és Cooper-Oakley házaspár Szuezen szállt fel a hajóra.

Ne szólj senkinek utazásodról

Ez a tilalom természetesen nem vonatkozott arra a négy személyre, akikkel Mr. Leadbeater közelebbi kapcsolatban volt: vagyis házigazdáira, a Sinnett házaspárra és a két tanítványra, Miss F. Arundale-ra és Mr. Mohini Chatterjee-re. Miss Arundale házában az Elgin Crescent 77 sz. alatt lakott H.P.B. és Mohini Chatterjee is. Sok teozófus volt még H.P.B. körül, közülük néhányan igazi teozófusok, mások csak nevükben azok, akiket inkább az okkult jelenségek, mint az Ősi Bölcsesség vonzotta oda. Ott volt még a teozófusok Kingsford-Maitland csoportja, akik egyáltalán nem kedvelték a Mesterek tanításainak hindu-buddhista színezetét. El lehet képzelni, milyen kíváncsiságot keltett volna a teozófusok körében az, ha kitudódik, hogy a Mesterektől újabb levelek érkeztek Londonban az u.n. „Coulomb-féle leleplezés” ellenére. A London Lodge tagjai ismerték Mr. Leadbeatert, hiszen egy papi ruhás tag ritkaság volt a teozófusok között. Ha megtudták volna, hogy Adyarba készül, valószínűleg búcsúösszejövetelt rendeztek volna tiszteletére, mint ahogy manapság is szokták a teozófusok. Mi kár származott volna abból, ha mindenki tud arról, hogy Indiába készül?

M. és K.H. Mester leveleiből tudjuk, hogy amikor a teozófiai mozgalmat bevezették, cselekedetükkel kihívták a „sötét hatalmak” ellenségeskedését, akiket Tibetben Dugpa-knak neveznek, s akik folytonosan azon vannak, hogy megakadályozzák az emberiség haladását. A Társulat ellen irányuló madrasi támadás igazi szerzői nem a Coulomb házaspár, sem pedig a madrasi misszionáriusok voltak. Ezek a sötét hatalmak csak használták őket, természetesen anélkül, hogy ők maguk tudtak volna róla. Ők ugratták be őket, s mint ügynökeiket használták. Az Adeptusok és ellenségeik közötti harcban ezek a sötét hatalmak folytonosan azon törekednek, hogy megkísértsék, törbecsalják és félrevezessék mindazokat, akikről tudják, hogy tanítványok. Mr. Leadbeaternek kétségkívül előbb vagy utóbb találkoznia kellett velük. De a Mester a veszély és a feszültség idején nem akarta, hogy egyidejűleg még ez a újabb komplikáció is fellépjen.

A második levél érkezése idején senki más, csak Mr. Leadbeater maga és H.P.B. tudtak arról, hogy az előbbi tanítvány lett. Még Mr. Leadbeater barátja, Mr. Sinnet sem tudta. Ha

többen tudják és beszélnek róla, éppen elég gondolatáram jött volna mozgásba ahhoz, hogy a sötét hatalmak figyelme Mr. Leadbeaterre és arra a szerepre irányuljon, amelyet mint H.P.B. segítője játszani készült. A Mester tervét mindenképpen megpróbálták volna felforgatni. Nagyon lehetséges, hogy valami balesetet vagy más akadályt készítettek volna elő, hogy Mr. Leadbeater lekéssen a vonatról és hajócsatlakozásairól, s így ne érhesse utol H.P.B.-t Egyiptomban. Általános szabály az okkultizmusban, hogy egy terv kivitelezésénél „minél kevesebbet tudunk, annál jobb”.

A mi Urunk áldása

Az első levélben a Mester „a mi Urunk, a Tathagata emlékét” idézte. Elfogadva Mr. Leadbeatert, mint tanítványt, a Mester most „a mi Urunk áldását”, azaz a Tathagata áldását kéri.

Az Adeptusok nem használják a szavakat felületesen, mint mi szoktuk a mindennapi beszédben. Az „áldás” szó manapság elvesztette eredeti jelentését, s az a frázis, hogy „atyád áldását küldi” alig jelent többet, mint egy jóakarató és szerető óhaj. De ennél sokkal több is van egy valóságos áldásban.

Egy áldás annyit jelent, hogy az áldásküldő hatalmat visz át a megáldottra, egy olyan erőt, amely egyesül a befogadó természetével, megtisztítja és megerősíti őt. Mindenki van ilyen hatalom, amelyet átadhat másoknak. Világos, hogy ennek a hatalomnak mennyisége, minősége és intenzitása az áldásosztó fejlődési és spirituális fokozatától függ.

Még csodálatosabb az a tény, hogy minél több áldást adunk, annál inkább növekszik bennünk az áldásosztás képessége. Mert amit mi a lelkünkkel adunk át valakinek – s ez az egyedüli igazi áldás – az nem a miénk. Amikor így adunk, akkor mi a nagyobb Áldáshozó vezetőkei vagyunk, mert „minden jó és tökéletes ajándék felülről jön, és a Világosságok Atyjától száll alá, akiben nincs változandóság, sem a forgandóság árnyéka”. Ebben a „fentről való” áldásosztás folyamatban fokozatok vannak, éppen úgy, amint áramerősségi fokozatok is vannak, ha például egy több tízezres volt erősségű elektromos áramot lefokozunk 220 vagy 110 volt erősségűre, háztartási célokra.

A nagy Úr, Guatama Buddha, amikor még a földön járt, a mi földi fogalmaink szerint elképzelhetetlen spirituális nagyságban olyan áldást adott, amelynek a jóra való erejét csak

alig tudjuk elképzelni. De miután a „Nirvanába lépett”, ez az áldás csak akkor szállhat le a földre, ha a Nirvána síkján hozzá kapcsolódó lelkek közvetítik azt. Ezek a lelkek az Ő tanítványai, akik Benne „élnek, mozognak és léteznek”. K.H. Mester ilyen tanítványa az Úrnak, s ezért megvolt az a kiváltsága, hogy „az Úr áldását” küldje, vagyis, hogy megtöltse a befogadót az Úr áldásával. Ezt a hatalmát alkalmazta akkor, amikor közölte Mr. Leadbeaterrel: „A mi Urunk áldása őrizzen meg téged minden bajtól új életedben”.

és az én szerény áldásom

Könnyen felmerül a kérdés, hogy miért használja a Mester magára vonatkoztatva ezt a nagyon lekicsinylő /az angol eredetiben: poor blessing/ kifejezést. De éppen ez a fogalmazás vezet el az Okkult Hierarchiának egyik nagy tényéhez, amely igen mély jelentőségű. Nem csak egyszer, de állandóan a legmélyebb tiszteletet tanúsítják az Adeptusok az iránt, aki az emberiség utolsó Buddhája, Gautama Buddha volt. Mert ő volt az emberiség sorából az első, aki a szeretetével és irántunk való önfeláldozásból a fejlődés csúcsára ért, mint az emberiség egy Buddhája.

Az Okkult Hierarchiának nevezett és az emberiség vezetésére elrendezett kormányzatban a három legnagyobb Adeptus alkotja a Naplogosz erőinek háromszögét. Ezek: a Világ Király, a Buddha és a Mahacsohan, akik az Első Logosz, a Második Logosz és a Harmadik Logosz erejének és természetének megtestesítői a világ számára. Földlancunk hét Körének minden bolygóján egy ilyen Háromszög irányítja a bolygó evolúciós erőinek fejlődését. Az alatt a korszak alatt, amíg az Élethullám egy bolygón megnyilvánul, három Világ Királya, hét Buddha és sok Mahachohan /akiknek számát nem közölték/ jelenik meg.

Az emberiség hosszú múltjának folyamán, az első három Körtől kezdve egész a Negyedik Kör negyedik főfajáig, a Buddha hivatalt mindig olyan Adeptusok töltötték be, akik a mi Földlancunknál fejlettebb fejlődési rendszerből jöttek át, például a Vénusz láncról. De a mi emberiségünkben az Úr Gautama Buddha volt az, aki először feljutott a Buddháság fokozatára. A buddhista könyvek elmondják akarat-kifejtésének és lemondásának történetét, s az Adeptusok megerősítették, hogy ez a buddhista legenda lényegében és nagyjából helyes. E legendát így beszéltem el mese formájában gyermekek számára. +/

Az elhatározás

„Hosszú, hosszú évek előtt élt a földön egy derék és jó ember, akit Sumédha-nak hívtak. Akkoriban egy Csodálatos Lény, egy Buddha járt az emberek között. Buddha Dipankara volt a neve. Egy nap a Buddha szentjeivel együtt egy bizonyos városba érkezett. A városban lakók nagyon örültek jövetelének és mindent előkészítettek, hogy a várost széppé tegyék. Az utcákat felseperték és fellocsolták, a fákra zászlókat aggattak, mindennek szépen kellett kinéznie. Sumédha is csatlakozott a többiek munkájához, mert tudta, milyen dicső személyiség a Buddha, s ezzel akarta megmutatni tiszteletét. Sumédhára volt bízva az út egy szakasza, hogy kiegyengesse, felseperje és díszítse. De, amikor a Buddha megérkezett, még nem volt készen munkájával, s éppen az út közepén egy nagy tócsa volt, amin a Buddhának keresztül kellett volna haladnia. Ezt Sumédha nem engedhette meg, s ezért arca fekkant a pocsoljában, hogy a Buddha az ő testén keresztül száraz lábbal kelhessen át. S amint így fekkant, ezt mondta magában: „Bárcsak egy nap én is olyan Buddha lehetnék, mint Dipankara Buddha, bárcsak egy nap én is megmenthetném a világot.”

„A Buddha pedig rálépett a Sumédha testére, azután megállt, s letekintett reá. S akkor messzire előre nézett a jövőbe, egy Buddha láttnokságával, s látta, hogy korszakok múlva Sumédha véghez viszi törekvéseit, s mint Buddha fog élni a földön, mert ő lesz a Buddha Gautama. S ekkor így szólt Sumédhához és a körülötte állókhoz: „Ez a Sumédha egy jövendő Buddha. Egy nap Buddha lesz belőle és meg fogja váltani a világot.”

+/ Christ and Buddha

A kijelölés

„Az elhatározás után sok-sok korszak múlt el. Sok Buddha jött és mondta el üzenetét, s mindegyik átadva követőjének a világ szellemi gondozását. De ezek a Buddhák nem közülünk valók voltak. Közülünk akkor senki sem volt, aki ezt a magasztos hivatalt elvállalhatta volna, s ezért a Buddhák a távoli Vénuszról és a Dévák közül jöttek el hozzánk. De közeledett az az idő, amikor az emberek segítség nélkül megállhattak a lábukon, amikor a Buddhának és a Manuknak az emberiségből kellett kivirágozniuk. Ki legyen az első Buddha, az emberiség fajának első nagy virága?”

„Azokban az időkben az emberiség milliói közül csak ketten emelkedtek ki szeretetük és kegyességük erejében: Sumédha és egy Másik. A későbbi időkben úgy ismertük meg őket, mint Gautamát és Maitreyat, mint Buddhát és a Krisztust. Bár nagyok voltak akkor, de még egyikük sem volt arra kész, hogy a negyedik fő faj leendő Buddhája lehessen. Ha egyikük sem tudott volna felkészülni hivatalára a kellő időben, az emberiség bizonyára szenvedett volna emiatt. De csaknem lehetetlennek tűnt fel időben elkészülni, annyi minden tenni való volt, és oly kevés volt hozzá az idő.”

„És akkor, a kis Virág, a Buddha irántad és irántam és hozzánk hasonló milliók iránti szeretetből elhatározta, hogy bármi áron is kisürgeti fejlődését, úgy, hogyha elérkezik az az idő, amikor egy Buddhának kell megjelenni, hogy megvigasztalja az emberek szívét, akkor a világ megkapja ezt a segítséget. Életről életre küzdött, emberfeletti munkát vállalva magára. Oly végtelenül nagy volt a lemondása és oly óriási volt a teljesítmény, kis Virág, hogy még a legnagyobb Adeptusok is hódolattal, szeretettel és tisztelettel beszélnek az Ő irántuk való szeretetéről, amely ilyen önfeláldozásra készítette Őt a mi kedvünkért. Így a kettő közül, akik réges-régen egyforma fejlődési fokon álltak, az Egyik, Gautama elfogadta a kijelölést, míg a Másik, Maitreya, útjának minden lépésénél vele tartott, mint fő segítőtje.”

A beteljesítés

„Kétezerhatszáz évvel ezelőtt Sumédha, mint az emberiség Buddhája járt a földön. Ebben az évben Indiában született és az emberek egy ideig a Gautama törzsből való Siddhartha hercegnek hívták Őt. Amikor munkáját befejezte, s elérte a Buddhaságot,

felvette a Samana Gautama, a Tathagata nevet. Nyolcvan évig élt az emberek között ebben az utolsó életében. Negyvenöt évig prédikált és tanított, jobban szeretve embertársait, mint egy anya szereti egyetlen gyermekét. Minden emberhez annak megértő képessége szerint szólt: a papokat és a tudósokat a bölcsélet mély kifejezéseivel tanította, Chattának, a kis fiúnak egy gyermekes dal éneklését tanította meg.”

„Amikor eljött az ideje, hogy Buddha elmenjen az emberek közül, s hogy soha többé asszony-szülte testben ne térjen vissza, távozáskor utódja, Maitreya, a Könyörület Ura, a Felkent Krisztus vette át kezéből a te sorsodat, kis Virág, az enyémet és a többi hatvanezer millió ember sorsát, akik a mi emberiségünket alkotják.”

A nagy Adeptus, akit, mint Mahachohant ismerünk, egyszer azt mondotta, amikor magáról és Adeptus testvéreiről beszélt, hogy ők mindnyájan „odaadó követői Annak, Aki a teljes önfeláldozás, az emberszeretet, az isteni jószág és minden egyéb e bánat földjén elérhető legmagasabb erény megtestesült szelleme, aki az első az emberek között: Gautama Buddha.” +/ És később, a Mesterek egyike összehasonlítva az ő bölcsességüket és szeretetüket az Úr Buddha bölcsességével és szeretetével, ezt mondotta: „Úgy tekintjük magunkat, mintha csak por volnánk a lábai alatt.”

Ez volt tehát az oka annak, hogy K.H. Mester átadva Mr. Leadbeaternek „a mi Urunk áldását”, utána „szerény áldását” küldi.

Órizzen meg minden bajtól

Mr. Leadbeater nincs többé közöttünk, hogy elmondja milyen módon őrizte meg őt a Mester 1884-től kezdve, amikor a Mester munkájába kapcsolódott, egészen 1934-ig, amikor a fizikai síkon felmentették őt ettől a munkától.

+/ Letters from the Masters of the Wisdom, Letter I.

Mr. Leadbeaterrel való negyvenöt évi szoros és bensőséges együttműködésem során egyetlen pillanatra sem vettem észre rajta, hogy a Mesterében való mélységes bizalma a legkevésbé is megrendült volna, vagy hogy a Mester munkájáért való lelkesedése alább hagyott volna. 1889-től 1900-ig, amikor tizenegy éven át vele éltem Angliában, s amikor ő gondoskodott rólam és neveltetésemről, elég nehezen éltünk. Mr. Leadbeaternek vagyona nem volt, s megélhetésről úgy gondoskodott, hogy előbb Mr. Sinnett fiainak nevelője volt, majd angol nyelvleckéket adott a Londonban élő idegeneknek, végül, mint újságíró dolgozott a Pioneer c. indiai újság londoni szerkesztőségében. Volt egy időszak, amikor oly csekély volt a jövedelme, hogy egy csöpp kis szobában laktunk, melyért hét shilling bért fizettünk. Csak két ágy, egy asztal, két szék, néhány láda és a mosdóállvány fért el benne. Tekintélyes számú könyveit csomókba kötöttük és az ágyak alatt helyeztük el. Én iskolába jártam, ő órákat adott vagy hivatalába járt. Az én dolgom volt, hogy szerény háztartásunkat ellássam. Emlékszem egy napra, amikor mindössze egy fél penny állt erre a célra rendelkezésemre, bár estig azért néhány shillingre már lehetett számítani. Mr. Leadbeaternek szerencsére néhány jó ruhája még volt, mert a London Lodge ülésein, melyeken Mr. Sinnett elnökölt, s melynek jegyzői tisztét ő töltötte be, mindig estélyi ruhában kellett megjelennie. Több esetben Mr. Leadbeater estélyi öltözete és arany órája a zálogházba vándorolt.

A „külső világban” hol jobban, hol rosszabbul ment a sorsa. Különösen nehéz időszak volt 1906 táján, amikor legnagyobb kollégája, Annie Besant megszakítani látszott a kettőjük közötti mély barátság szálait. De Mr. Leadbeater magatartása mindig derűs volt, mert számára csak az volt fontos, hogy Mesterének munkájához hű legyen, s hogy ne térítse el útjáról a mások véleménye, bár természetesen nagyon fájlalta legjobb barátjának elhidegülését. De még akkor is tökéletes bizalommal ezt mondta: „Minden rendbe jön, mert majd meg fogja érteni” /mármint Mrs. Besant/. Amikor legrégebbi és leghiggadtabb barátai, akiknek józan ítélőképességére - azt hitte számítani lehet, ellene fordultak, megelégedett azzal, hogy Szent Pál mondását idézte: „Ki vagy te, hogy más ember szolgáját elítéljed? A szolga saját mestere előtt áll vagy bukik.” A chela számára, amikor a Karma viharos tengerén bukdácsol, olyan ez a gondolat, mint egy világító toronynak a fénye. „Saját Mesterem szemében állok vagy bukom: Ő az én bírám, senki más.” Az ilyen bizalom a Mesterben az önmagunkban való bizalom egy másik formája.

Egy alkalommal Mesterének „pajzsa” valóban megvédte őt egy komoly bajtól. Egy viharos téli estén Londonban hazafelé tartott egyik órájáról, fejét lehajtva, esernyőjével az eső és szél ellen viaskodva. Hirtelen Mesterének hangját hallotta: „Ugorj hátra, gyorsan”. Azonnal visszaugrott, s abban a pillanatban egy kéménytoldalék omlott a lába elé, amit a szél vagy egy Dugpa mozdított ki helyéről. Hazatérve elmondta nekem, mi történt vele néhány perccel azelőtt.

Magam is tudom mit jelent a Mester „pajzsa”, s bizonyosságot is kell tennem róla, bár ez annyit jelent, mint félrevonni a függőnyt valakinek a belső életéről. S ha ezt megteszem, ez azért van, hogy felbátorítsak másokat, hogy mások is újra és újra elhatározzák, hogy „mindvégig kitartanak”. A Mester soha nem csökkentette karmámat, se meg nem akadályozott tévedéseim elkövetésében. De látva azt, hogy a munkára adtam magamat, és hogy az Emberiség Ügyét igyekeztem szolgálni a magam csekély mértéke szerint, ahogy Ő szolgál az Ő mértéke szerint, szenvedéseim mélypontján az ő gyöngédségének és megértésének fénye ragyogott előttem. S amikor boldog voltam, képzeletemben ő villant fel, idealizmusomban még nagyobb ideálok felé törjek. Ebben az életemben volt egy olyan alkalom, amikor összes életeim legszörnyűbb, képzeletem legvadabb álmait is felülmúló karmáját kellett volna elviselnem, egy olyan karma-tömeget, amelyet el kellett takarítani az útból, s amelynek a reám zúdulása biztosan pusztulásba sodort volna. Mesterem harmincegy évvel hamarabb előre látta ennek bekövetkeztét, s egy drága ajándékot adott, egy igazi „Emlékeztető”, az inspiráció egy forrását, amely hosszú éveken keresztül mindig meglepetés volt számomra, mivel akkor még nem érdekelttem ki. Igaz, hogy mindig telve voltam csodálattal iránta, mint egy gyermek, aki elragadtatással és örömmel bámulja atyját végtelen jóságáért, nagyszerűségéért, bölcsességéért és erejéért. Látta előre, milyen munkát fogok végezni számára, bár jellememben hiányosságok voltak, s azt akarta, hogy az eljövendő megpróbáltatásokhoz szükséges különleges ellenállást lassankint megszerezsem magamnak. Három hónappal hamarabb, mielőtt ez a karma elkezdődött volna, s amikor még a napfényben éltem, anélkül, hogy célzott volna a rövidesen bekövetkező szerencsétlenségre, bemutatta nekem egy képben, micsoda örökkévaló örömben lesz részem a jövőben, olyan örömben, amiről álmodni sem mertem, majd azután, amikor ezt a karmámat leróttam. Így, a szörnyű megpróbáltatás hosszú éveiben, amikor kínom gyötrelmét semmivel sem csökkenthette, az általa bemutatott kép állott előttem, emlékeztetésként, hogy soha ne

vesszem el a reményt, mert: „Ime, én veled vagyok, igen, mindvégig”. Ez adott kételkedés nélküli biztonságot, hogy a napfény és az öröm – nem az én kedvemért, hanem másokért – egyszer megint osztályrészem lesz. Ez volt az ő pajzsa az én számomra.

Ha Mr. Leadbeater most velünk lenne, mindnyájunkhoz így szólna, ahogy én szólok: „Bízz Mesteredben, dolgozz érte fáradhatatlanul, és ő megadja neked a te szíved vágyát.”

Üdvözöllek, új tanítványom

Életek aspirációi így teljesedtek be. Mert Mr. Leadbeater ismerte K.H. Mestert sok előző inkarnációban, s megpróbálta követni őt. De csak ebben az életben hozta el őt karmája a kapuhoz, amely a Felszabadulás Ösvényéhez – nevezhetjük az örömteli szolgálat ösvényének is – vezet. „A mi Urunk a Tathagata emléke” felragyogott az Egoban, s a személyiség belevetette magát abba, ami az alsóbb értelem szemében a teljes ismeretlenség sötétségének látszott. Az intuíció felragyogott egy válságos pillanatban és 12 órai időtartamra lett besűrítve az a tapasztalat és munka, amire azt mondják, hogy általában hét év szükséges.

Ne mutasd üzenetemet senkinek

Évek múltán megmutatták nekem az üzenetet, a Mester beleegyezésével. De csak 1908-ban történt, hogy a Mester engedélyével ezt a levelet a The Theosophist az évi januári számában közzé teheték.

Amikor a levelet nyilvánosságra hozták, Mr. Leadbeater készakarva hagyta ki az utóiratot: „Ne mutasd az üzenetemet senkinek”. Hasonlóképpen én is kihagytam, amikor 1919-ben újra közöltem a levelet a Letters form the Masters of the Wisdom, First Series c. kiadványban. Vajon miért?

Ennek magyarázata egyike a legnehezebb résznek K.H. Mester leveleiről szóló kommentáromban. Mert arról a mély csalódásról számol be, amelyet egy nagy teozófus intellektuális gőg és intuíció hiánya miatt okozott Mesterének, habár szerette Mesterét.

A Teozófia Társulat fő pillérei között, H.P.B. és Olcott ezredes mellett szerepelt A.P. Sinnett. Csodálatos teljesítményt végzett, amikor Occult World c. művében bejelentette a nyugati világnak az Adeptusok létezését és filozófiájukat. Igaz, hogy H.P.B. már évekkel előbb kiadta Isis Unveiled c. monumentális munkáját: ő és Olcott ezredes és még néhányan megalapították a Teozófiai Társulatot 1875-ben, azután 1879-ben pompás munka indult meg a The Theosophist c. folyóirat megalapításával. De Mr. Sinnett volt az, aki az Esoteric Buddhism c. munkájában a Mesterek bölcsességét először körvonalazta a modern világ számára, különös tekintettel a Mestereknek az emberiség fejlődésében való részvételére. A különböző kérdésekre adott feleletekből, melyek gyakran egészen eltérő tárgyakra vonatkoztak, Mr. Sinnett megragadta a vezérfonalát mindannak, amit a Mester az emberről, a láthatatlan világokról, a halál utáni életről és az emberiség nagy egészének az idők korszakain át való fejlődéséről mondott. Az Esoteric Buddhism megjelenésével a Bölcsesség új öltözékben jelent meg, amelyben a modern világ alaposan gondolkodó elméi kivizsgálhatták és megérthették.

De Mr. Sinnettben egy különös gyarlóság volt. Bár mélységesen szerette K.H. Mestert, akit „örzőjének” szólított, mégsem volt elég akarateréje, hogy jellemének bizonyos sajátságait a Mester kívánsága szerint megváltoztassa. Azonkívül végsőkig kitartott belérögződött előítélete mellett, hogy a nyugati fajok magasabb rendűek és a keleti fajok alacsonyabb rendűek. Bár olykor mély hódolattal adózott annak az erőnek, amellyel az Adeptusok nyilvánvalóan bírtak, de azért mégsem volt meggyőződve arról, hogy ők, mint keleti emberek nagyobb tudással bírnak mindenről, mint ő /Mr. Sinnett/, különösen a nyugati dolgokról. A Mesterekkel való hosszú levelezését olvasva feltűnik, hogy állandóan mennyire szembe állította saját nézeteit a Mester nézeteivel, ha arról volt szó, hogyan kell a teozófiát a nyugati elmék előtt beigazolni. Nemcsak tréfából írta H.P.B. a Mr. Sinnettnek adott Isis példányba ezt az ajánlást: „A Főnöknek”, s az nem volt egészen tréfa, hogy mivel H.P.B. saját Mesterét „a Főnöknek” /”The Boss”/ címezte egyáltalán nem tiszteletlenségből, hanem ahogy azt az amerikai angolban értelmezik, Mr. Sinnettnek a „Főnökhelyettes” címet adományozta.

Mr. Sinnett intellektuális gőgje volt az, ami őt gyakran igazságtalanná, sőt ahogy a Mester mondja: „kegyetlenné” tette H.P.B.-vel és Olcott ezredessel szemben. Olcott ezredes amerikaián demokratikus és /Mr. Sinnett szerint/ bárdolatlan és „nem társaságbeli” modora fűlsértő volt számára. S a legtöbb dologban szerinte H.P.B. is állandóan hibázott.

Lassankint annyira mértéktelen lett igényeiben a Mesterekkel szemben, s annyira vonakodott elfogadni mindazt, ami szigorú szabály az okkultizmusban, hogy bármennyire is próbálkozott K.H. Mester, Mr. Sinnett egy mindinkább növekvő korlátot állított fel saját maga és „az őrzője” között, akit pedig szíve mélyéből szeretett. Végül pedig 1884-ben, amikor a Coulomb-ügy elkezdődött, s Mr. Sinnett magatartása állandó korholás volt H.P.B.-vel szemben, olyan ostobaságokért és baklövésért, amelyekben őt hibásnak vélte – a Mester megmondta neki:

„Nos – ő /H.P.B./ tulajdonképpen halott, s te magad voltál – bocsáss meg ezért az újabb igazságért – aki megölted a nyers, de hűséges küldöttet, s aki ráadásul neked személyesen is igazi híved volt.”

„Barátom, őrizkedj a gőgtől és az egoizmustól. Ezek a leggonoszabb csapdák azok lábainál, akik a Tudás és a Spiritualitás meredek ösvényén szeretnének felfelé jutni. Rést nyitottál vértezeteden a Dugpaknak, - ne panaszkodj, ha rátaláltak, s ott megsebeztek.” +/

Mr. Sinnett ezt a levelet 1884 október 10.-én kapta Londonban, három héttel hamarabb, mint Mr. Leadbeater az övét. Még az év júliusában, a Mester ezt írta Mr. Sinnettnek:

+/ The Mahatma Letters to A.P. Sinnett, Letter LXVI.

+// The Mahatma Letters to A.P. Sinnett, Letter LXII.

„Elhatároztam, hogy még egy erőfeszítést teszek /az utolsót, amelyet szabad tennem/, hogy megnyissam intuíciódat...”

„Sajnálatos, hogy bármennyire is nagy a te tisztán emberi intellektusod, spirituális intuíciód homályos és bizonytalan, mert még nem fejlesztetted ki.”

Október 10.-e és 31.-e /a Mr. Leadbeterhez intézett első levél dátuma/ között történhetett, hogy Mr. Sinnet a szokottnál is nagyobb igazságtalanságot követett el H.P.B.-vel szemben, s ezzel becsapta az ajtót maga után a Mester szemében /tragédiája abban áll, hogy mindezt akaratlanul tette/. A Mester így írt neki:

„Az igazság az ő /H.P.B./ oldalán van. A te vádjaid teljesen igazságtalanok, s mivel tőled jönnek, még jobban fájnak nekem. Ha ezen határozott megállapítás után sem áll be változás magatartásodban, kénytelen leszek mély sajnálatomat kifejezni újabb kudarcunk felett, s több sikert kívánni neked tiszta szívemből méltóbb tanítók alatt. Benne /H.P.B.-ben/ valóban nincs könyörület, belőled azonban ténylegesen hiányzik az ítélőképesség.

Sajnálattal híved

K.H.”

Mr. Sinnet azonban haláláig ugyanezt a magatartást tanúsította. Halála előtt egy évvel, amikor találkoztam vele, még mindig telve volt sérelmeivel, becsmérelte H.P.B.-t, s különösen a teozófiáért való munkáját. +/

Amikor Angliába mentem, két éven át, mint kisfiú a házában éltem. Bár udvarias volt velem szemben, csak felületes ismerősök voltunk. Ezzel szemben mindig nagyon szívélyes volt Mr. Leadbeaterrel. Nekem azonban sok alkalmam volt megfigyelni Mr. Sinnettet és magatartását.

+/ Ezzel ellentétben, Mrs. Patiens Sinnet, aki kiváló intellektusú nő volt, megértette H.P.B.-t, mentségeket talált a konvencióktól eltérő modorára és hevessegre. Mrs. Sinnett szerette H.P.B.-t, aki tudta is ezt, mint ahogy tudták a Mesterek is.

1894-ben bebocsátást nyertem a London Lodge belső csoportjába, mint a Mester egy tanítványa, s jelen voltam a csoport bizalmas és nem-hivatalos összejövetelein, amelyeket, mint eszmecseréket majdnem minden vasárnap reggel Mr. Sinnett könyvtárszobájában tartottak.

Mr. Sinnett még 1889-ben /amikor én házába kerültem/, sem jött rá arra, hogy megszakította kapcsolatát a Mesterrel. Bár több levelet nem kapott, tökéletesen meg volt arról győződve, hogy a Mester kapcsolatban van vele egy hölgyön keresztül, aki clairvoyant volt, s akit ő - valahányszor házukban megszállt /mert ez a hölgy Írországból élt s évente egyszer-kétszer Londonba jött/ hetenként egyszer transzba ejtett. Néhány évvel később, amikor ez a hölgy nem szerepelhetett többé, mint a Mester szócsöve /így hitte szilárdan Mr. Sinnett/, akkor más után nézett, s később megint egy másik után. Amikor én utoljára láttam őt, egy férfi volt a médium. És Mr. Sinnett sohasem kételkedett azon közlések valóságában, amelyek ilyen vezetékeken keresztül jöttek.

Mr. Sinnett szilárdan meg volt arról győződve, - s ezt a meggyőződését egyiküknek sem volt jogában kétségbe vonni, - hogyha a Mester valaha is elhatározza, hogy közléseket küld, ezeket neki kell elsősorban megkapnia, s csak rajta keresztül másoknak. Egész bizonyosan nagy megrázkódtatást jelentett volna számára az, ha Mr. Leadbeater, aki teozófiai szempontból annyira kezdőnek számított vele szemben, levelet kap, ő pedig nem. A Mester azt kívánta, hogy Mr. Sinnett ne érezzen sértést. Ezért írta e szavakat: „Ne mutasd üzenetemet senkinek”. Amíg Mr. Sinnett élt, sem Mr. Leadbeater, sem én nem akartuk, hogy a nyilvánosságra hozott levélben a Mesternek ezt a kizárását olvasva Mr. Sinnett megbántódjon.

A Mester ismerte Mr. Sinnettnek ezt a tulajdonságát, vagyis azt a hitét, hogy csak ő az egyedüli igazi képviselője a Mester kívánságainak, mert egy hosszú levélben, amelyet Brindisi mellett 1888-ban a hajón kapott Olcott ezredes /XIX. Levél, Letters from the Masters of Wisdom, First Series/, amelyben a Mester tanácsokat és utasításokat ad a londoni kellemetlen ügyekre vonatkozólag, a Mester hozzáteszi a következőket:

„Légy készen arra, hogy ennek a levélnek valódiságát kétségbe fogják vonni egyes körök.”

Hogy a Mesternek igaza volt, s hogy kik alkották az „egyes köröket”, azt megtudhatjuk Mr. Sinnet leveleiből, amelyeket Mr. Leadbeaternek /aki akkor Ceylonban dolgozott/ 1888 október 12.-én és 23.-án írt.

„Egy különös dolog: Olcottnál van egy levél, valószínűleg K.H. Mestertől, amelyet hazafelé útján kapott. Eleinte titkot csinált belőle, végül is megmutatta, - de én egyáltalában nem vagyok biztos felőle. Nagyon úgy néz ki, mintha csak folytatása lenne azoknak a kék ceruzával írt leveleknek, amelyek az 1884-es krízis idején érkeztek, s amikor Mme B. maga is beismerte utólag nekem, hogy abban az időben a Mesterek félre álltak, s mindent a különböző tanítványokra hagytak, még a kékceruzás kézírás használatának szabadságát is. Ez a szakasz természetesen szigorúan bizalmas, s csak neked szól. Nincs szándékomban, hogy új vihart támasszak azzal, hogy kétségbe vonom a levél valódiságát – mely különben sem tartalmaz közvetlenül reám vonatkozó dolgokat, - bár úgy hangzik, mintha bizonyos értelemben ellenem íródott volna, tehát egy újabb körülmény, mely gyanússá teszi a jelen helyzetben, mivel tiszta szívből tudom, hogy a Mester és az ő eszméi iránti /amennyire én azokat megérteni tudom/ odaadásom változatlanul épp olyan teljes, mint valaha, s olyan igaz, mint a tiéd, többet nem mondhatok. A levél nem más, mint Mme B. felmagasztalása. Nos: ha Ő tudatná velem, hogy kívánsága szerint bocsánatot kellene kérnem Mme. B.-től, mert rosszul ítélt meg őt /vagy ő engem?/, akkor mennék és nagyon alázatosan megkérném. De addig is, csak a belső Fényt követhetem.”

„Természetesen Olcott, az ő egyszerű és jámbor módján a levelet teljesen valódinak tartja, eszébe sem jut kételkedni, s őt valóban nem lehet ezért kárhozatni... Én pedig nem láttam semmi értelmét annak, hogy megmondjam neki, mennyire nem hiszek a levél valódiságában.”

S ezzel befejezem ennek a nagyszerű teozófus munkásnak sajnálatos történetét, aki még sokkal nagyobb szolgálatokat tehetett volna, ha kevésbé büszke az elméjére és a fajtájára. Hogy elárulta a Mester bizalmát /ugyancsak akaratlanul/, aki kifejezetten

megparancsolta, hogy bizonyos személyes és bizalmas leveleket, amelyeket ő és testvére M. Mester írtak neki, soha ne hozzon nyilvánosságra, - ezt most nem taglalom itt. Mert ha valakinek egy állandó sértődöttség nyomorékká teszi az elméjét, az az ember nem lehet teljesen felelős olyan kötelesség-mulasztásért, amely egyben becsületbevágó cselekedet.

K.H. MESTER HARMADIK ÜZENETE

A Mester harmadik közlése Mr. Leadbeater számára nem levél, hanem egy hatsornyi rövid üzenet, kék ceruzával írva, s H.P.B. egyik levelének utolsó oldalára vetítve, ami azalatt történt, míg a posta a levelet továbbította. Több példát ismerünk a Mesterek ilyenemű gyakorlatáról, amikor levélírás helyett elejtett szavakkal vagy mondatokkal közölték a lényegét, vagyis keresztbe írtak egy levél soraira.

H.P.B. levele, amelyet Elberfeld-ben /Németország/ adott fel Mr. Leadbeater számára, aki akkor Colombo-ban /Ceylon/ élt, egy próbatanítvány újabb bukásának tragikus esetéről szól. Ez egy S. Krishnamachari nevű dél-indiai fiatal brahmin volt. Az alacsonytermetű fiatalember Nelloreben, mint a pénzbeszedő hivatal tisztviselője dolgozott, de 1880 és 1881 között lemondott állásáról és Bombayba ment H.P.B.-hez és Olcott ezredeshez. Azután régi nevét elhagyva a Bawajee nevet vette fel. H.P.B. utasításokat kapott a Mesterektől, hogy Bawajeenak munkát adjon, s így Damodar K. Mavalankar mellé osztották be segítőül.

Ebben az időben K.H. Mesternek volt egy elfogadott tanítványa, akit Gwala K. Deb-nek hívtak. Azt hiszem tibeti volt, mert több éven át Tibetben élt a Mesterrel. Indiában más néven, az indiai Dharbagiri Nath néven ismerték. Egy alkalommal K.H. Mesternek két küldöncre volt szüksége, akinek Mr. A.P. Sinnettet Simla-ban fel kellett keresniük. A küldöttek egyikéül a nellorei R. Keshava Pillai-t szemlélték ki, s a Letters from the Masters of the Wisdom /Second Series/ 65. és 66. levele részletezi azt a segítséget, amelyet neki a fő küldöttnek, Deb-nek kellett nyújtania.

De Deb nem mehetett saját fizikai testében, mert azt egy olyan okkult munkára készítették elő, amelyet lehetetlen lett volna elvégezni, ha a test a világi környezet durva magnetizmusával beszennyeződik. Bawajeet erre megkérdezték, s ő beleegyezett abba, hogy

bizonyos alkalmakra feladja fizikai testét, úgyhogy Deb abban élhessen s a szükséges munkát elvégezhesse. Amíg Deb Bawajee testét használta, Bawajee az asztrálison élt, tudva azt, hogy fizikai eszközét Deb használja.

A munkát befejezve Deb távozott, s Bawajee pedig visszatért. Ez időtől kezdve, H.P.B., Olcott ezredes, Damodar és még néhányan, akik tudták, mi történt Bawajeeval, rendes nevén kívül Dharbagiri Nathnak is szólították /ami tulajdonképpen Deb neve volt/.

Amikor 1885 februárjában H.P.B. Európába utazott, a következők kísérték el útjára: Dr. F. Hartmann, Miss Mary Flynn és Bawajee. 1886-ban H.P.B. Elberfeldben élt, s Bawajee, aki addig nagy tisztelettel volt iránta, egyszerre megváltozott. H.P.B. leírja ezt a változást Mr. Leadbeaternek szóló levelében. Több levelet is írt Mr. Sinnetnek és másoknak, amelyekben leírja Bawajee megváltozását, s különösen azt a fontos tényt, hogy Bawajee azt állítja magáról, hogy ő elfogadott tanítvány, s hogy együtt volt a Mesterrel Tibetben. De az elfogadott tanítvány Deb volt, és nem Bawajee, aki még csak a próbatanítványság korábbi fokozatán állott. Bawajee, akinek testét valóban használta Deb különleges feladatának elvégzésére, ezen tényből erőt merítve, maga körül egy ellenzéket kezdett összegyűjteni H.P.B.-vel szemben. Ráadásul úgy ferdítette el a tényeket, ahogy azok hiúságát kielégítették.

Az áruulás és kétszínűség következményeképpen Bawajee kudarcot vallott. A Mester azt mondja: „A kis ember elbukott.” A Mesternek a helyzetről való megjegyzése H.P.B. levelének utolsó oldalán, a sorokon keresztbe van írva, s a Mester azalatt vetítette, amíg a levél útban volt a címzett felé. Kb. egy év múlva Bawajee visszatért Indiába. Teozófus körökben nem hallottak többet róla. Néhány évvel később elfelejtve meghalt.

H.P.B. azt a tényt is feltárja, hogy 1884-ben Mr. Leadbeater levelet szeretett volna küldeni Mesterének, ez alkalommal H.P.B.-n keresztül. H.P.B. visszautasította a megbízást, mivel kérésére a Mesterek felmentették őt attól, hogy mint felfogó készülék szerepeljen a fizikai síkon történő jelenségekkel kapcsolatban. Ez azután történt, hogy a misszionáriusok támadása megindult ellene, s ennek következtében néhányan, akik bízni látszottak benne, szintén gyanakodni kezdtek. Ekkor Mrs. Laura C. Holloway-t próbálták ki a Mesterek, hogy kiképezhető-e arra, hogy mint felfogó készülék a helyes módon elég szenzitív legyen. Ő

azonban kudarcot vallott. Ugyancsak kipróbálták Mohini N. Chatterjee-t, aki már elfogadott tanítvány volt, de ő sem vált be.

Ezért mondja H.P.B., hogy visszaküldi Mr. Leadbeaternek a Mesterhez intézett levelét. Amikor H.P.B. levele megérkezett Colomboba, a H.P.B. által visszaküldött levél nem volt a borítékban. De helyette ott volt a Mester üzenete H.P.B. levelének utolsó oldalán.

H.P.B. levele C.W. Leadbeaterhez

Elberfeld, 1886. június 23.

Kedves Leadbeater-em,

Örültem – őszintén – amikor szívesen látott leveledet megkaptam. Ami a mellékletet illeti, valóban nem vállalhatom magamra, hogy elküldjem. Nem tehetem, kedves barátom, megesküdtem, hogy több levelet nem közvetítek, s a Mester igazat adott nekem, s felhatalmazott arra, hogy az ilyen kéréseket visszautasítsam. Így tehát csatolom, s visszaküldöm úgy, ahogy kaptam. Ha K.H. Mahatma elfogadta volna, vagy olvasni kívánta volna, akkor kivette volna dobozomból. De mivel ott maradt, ebből látom, hogy visszautasítja.

Most tudd meg az új fejleményeket. Bawajee teljesen ellenünk fordult, s azon van, hogy tönkretegye a T.S.-t. Egy hónapja Londonban volt, készen arra, hogy visszatérjen Indiába. Most pedig itt van, s az ég tudja mikor megy el, mert Frank Gebhard-dal él..... Széthúzást és egyenetlenséget vetett el a Gebhard családban, mert az anya, apa, Arthur és Rudolph, a két fiú, hívek maradtak a Mester tanításaihoz és hozzám, Frank pedig az ő oldalára állt. Bawajee soha nem jön hozzánk, pedig csak az út másik oldalán lakik, hanem egymás után írja a köteteket a mi tanításaink ellen. De még ennél is többet tesz. Mindenkinek kijelentette, hogy egy nyilatkozatot fog nyilvánosságra hozni, melyben megbánását fejezi ki, hogy segített az embereket félrevezetni a Mesterek jelleme felől, s afelől, hogy mit akarnak és mit tudnak tenni. Azt állítja, hogy öt éven át pszichológiai illúzióban, maya-ban élt. Abban az időben szilárdan hitte, hogy az összes jelenséget a Mesterek produkálták, s hogy ő maga is közvetlen összeköttetésben volt velük, leveleket, parancsokat, stb. kapott, de most már jobb belátásra jutott. Mióta Európába jött, megtudta az igazságot, mert megvilágosodást nyert /!!!/ Megtudta azt, hogy a Mesterek SOHA, semmi esetben sem közlekedhetnek velük, még tanítványaikkal sem, ők maguk soha sem írhatnak, sőt nem is írathatnak vetített leveleket

vagy üzeneteket tanítványaikkal. Mindezeket csak a Maya, az elementálok, kísértetek, vagy éppen „csalók” hozzák létre, - mondja ő. „Esoteric Buddhism” nem más, mint badarság és hallucináció. Semmi sem igaz, ami a Theosophist-ban megjelenik. Az „Isis”, sőt még a Secret Doctrine is valószínűleg úgy jött létre, mondja ő, hogy valami okkultista vagy „szellemek” diktálták, de nem a Mesterek. Ha megkérdezik, hogy lehet az, hogy velem jött Európába, és saját állítása szerint Mesterének utasítására, - erre hidegen kijelenti, hogy tévedett, azóta „megváltoztatta nézetét”, s tudja, hogy az csak saját illúziója volt. Olcott soha, de soha sem gyógyított meg senkit a mesmerizmussal, a Mesterek sem segítettek soha, stb. stb.

Ráadásul állandóan rágalmazta Subba Row-t, Damodar-t, Olcott-ot és mindenkit Adyarban. Sok európainak elvetette a bennük való bizalmát. Subba Row, mondja ő, soha életében nem mondott igazat egy európainak sem, mindig félrevezeti őket, mert hazug ember, Damodar is nagy hazug, csak ő egyedül /Bawajee/ ismeri a Mestereket, s tudja, hogy kik ők. Röviden, Mahatmáinkat hozzáférhetetlen, személytelen lényeknek állítja be, akikkel még eddig senki sem érintkezett!!! Ugyanakkor ellentmond önmagának: egyszer azt mondja, hogy tíz évig élt együtt K.H. Mesterrel, másszor azt mondja, hogy három évig volt vele, majd azt mondja, hogy több alkalommal volt Tibetben, s hogy a Mestert csak messziről látta, amint belépett és kijött egy templomból. Rettenetesen hazudik. Az igazság az, hogy /Bawajee/ sohasem volt Tibetben, s hogy soha nem látta Mesterét még 100 mérföldről sem. Nos, Mesteremtől magától tudom ezeket. Bawajee próbatanítvány volt. Amikor Bombay-ba, a székházba érkezett, Mestered utasítása szerint mindenkinek megmondtam, hogy Ő elfogadta Krishna Swami-t, s hozzánk küldte, hogy velük éljen, s hogy a T.S.-ért dolgozzon. Azután Simla-ba küldték Mr. S-hez, vagyis átadta személyiségét egy igazi tanítványnak, Harabagiri Nath-nak, s azóta az ő nevét használta. Mivel hallgatást fogadtam, nem mondhattam neki ellent, amikor kérkedni hallottam azzal, hogy ő élt a Mesterével Tibetben s, hogy ő elfogadott, rendes tanítvány. De most, amikor mint „próbatanítvány” személyes ambícióból, féltékenységből Mohini iránt s egy hirtelen kifejlődött düh és irigységi rohamból, mely a gyűlöletig megy az ezredes és én irántam, - most a Mester meghagyta nekem, hogy tárjam fel az igazságot. Mit gondolsz, mi volt a válasza? Nos, a szemembe nézett s azt kérdezte, mit tudok az ő elmúlt életéről? Világos – mondja ő -, hogy amíg öt éven át velünk volt, nem ment a Mesterhez, de még mielőtt hallott volna a T.S.-ről, már 12 év óta ismerte K.H. Mestert. Amikor megmutattam neki a Mester írását, amelyben a Mahatma megerősíti állításomat, s igazolja, hogy ő

/Bawajee/ „sosem látta Őt, és sohasem volt Tibetben” – Mr. B. hidegen annyit felelt, hogy a levelet egy kísértet írta, mert a Mahatma nem tud levelet írni, sem pedig bármit is mondani tanítványairól.

Így búvik meg a felelőtlenség hármass pánccélja mögé, - s lehetetlen megfogni őt olyannak, aki – mint Frank Gebhard is – B. minden szavát szentírásnak tartja. B. semmit sem tagad, mindent lehetőnek tart, minden jelenséget, s ezekből úgy bújik ki, hogy azt mondja, mindez illúzió volt, az ő karmája csupán. Ha botrányos ellentmondáson csíplik rajta, azzal menti magát, hogy a tanítványok nem emlékeznek időre, helyre és számokra /!/, s ezért áll elő az ellentmondás. Amikor bemutatják neki saját írását, amelyben a jelenségeket védelembe veszi, s a Társulat és a Mesterek tanait hirdeti, ezt feleli: „Oh, igen, de akkoriban illúzióban éltem. Most, MEGVÁLTOZTATOM VÉLEMÉNYEMET”. Mit lehet itt tenni? Azon van, hogy tönkre tegye a mi társulatunkat, s ha visszatér Indiába minden hindu elméjébe kétséget fog csepegtetni. Damodar, aki tudja mi az igazság róla, s aki leleplezné, távol van nagyon, s nem is akar visszatérni. Így hát, hacsak Subba Row és egy pár komolyabb hindu nem segít az ezredesnek leleplezni őt /Subbaya Chetty +// tudja, hogy soha nem volt Tibetben/, a Társulatnak vége van, vagy legalábbis még egy nagy megrázkódtatásban lesz része. Isten veled, kedves társam, de azért ne veszítsd el a bátorságodat. A Mesterek velünk vannak és segíteni fogják azokat, akik szilárdan kitartanak mellettük. Írj Ostendebe, post restante. Holnap ott leszek.

Őszintén és testvérien híved

H.P. Blavatsky

/Utóirat az első oldal felső részén/

Szeretemet és áldásomat küldöm Don Davidnak +// és a többi Testvéremnek. Legtiszteleteljesebb üdvözetem a tisztelendő Sumangala Főpapnak +++/ Kérjed reám áldását.

+/ G. Subbiah Chetty, aki még mindig Adyarban él /1943. június/

++/ Anagarika H. Dharmapala, a Mahadodhi Társaság alapítója

+++/ Az Adam Csucs főpapja, a buddhista papok Vidyodaya Kollégiumának vezetője, Olcott ezredes értékes munkatársa

A HARMADIK ÜZENET SZÖVEGE

Légy bátor. Meg vagyok veled elégedve. Saját belátásod szerint cselekedjél, s hallgass intuíciódra. A kis ember elbukott, s el fogja nyerni a neki járó bért. Addig is hallgass.

K.H.

MAGYARÁZÓ JEGYZETEK A HARMADIK ÜZENETHEZ

Légy bátor

H.P.B. levelének végén azt írja Mr. Leadbeaternek: „Ne veszítsd el a bátorságodat”. Akik közelebbi kapcsolatban álltak H.P.B.-vel, tudták mennyire érzékenyen érintette őt minden lehető kár vagy veszély, ami a Teozófiai Társulatot fenyegette. A nagy megrázkódtatás után, amely a Társulatot a misszionáriusok támadása folytán érte, s amikor olyan sokan féltek nyíltan kimutatni bizalmukat a Társulat igazi értékében, könnyen elképzelhető, mennyire megriasztotta H.P.B.-t Bawajee hűtlensége. Aggodalmában nyilvánvalóan túlozta Bawajee befolyását, mert a Gebhard családban előidézett szakadástól eltekintve, semmi nyoma sincs annak, hogy Bawajee támadása H.P.B. ellen akkoriban a legkisebb zavart is okozta volna a Társulatban. De Mr. Leadbeater elég távol volt Ceylonban, s H.P.B. levele elég aggasztó volt ahhoz, hogy feltételezhesse, egy újabb krízisbe került a Társulat.

A Mester sokkal pozitívabb szavai „Légy bátor”, világossá tették Mr. Leadbeater előtt azt, hogy ez a veszély nem olyan természetű, mint az, amely 1884-ben alapjaiban rázta meg a Társulatot.

Meg vagyok veled elégedve

Csak négy egyszerű szó, és mennyi életet öntött Mr. Leadbeaterbe! Senki sincs az élők közül, csak én, aki tudja, akkoriban milyen feszültségben és kényelmetlenségben élt Mr. Leadbeater – ha megengedhette volna magának, hogy ezeket tudomásul vegye, - amikor

Colomboban a „Buddhista Teozófiai Társulat” székházában lakott. Ez a Társulat sohasem volt igazán „Teozófiai”. Bár egy időben néhány száz szingaléz belépett az anyatársulatba, de ők elsősorban mégis buddhisták voltak, s erősen kétlem, hogy pár emberen kívül a többinek egyáltalán fogalma lett volna arról, hogy mit jelent a teozófia, mint filozófia vagy életszemlélet. A ceyloni székházban sohasem volt igazán teozófiai légkör, ahogy azt mi értelmezzük.

Elteltek attól, hogy az ottani atmoszféra annyira eltért az adyari atmoszférától, már csak az ottani életkörülmények, a tisztán fizikai kényelmetlenségek Pettah „szülővárosában” – annak is egyik legsűrűbben lakott részében – a legtöbb kifinomult európaít, mint amilyen Mr. Leadbeater is volt, gyors távozásra készítette volna. Mr. Leadbeater az épületnek az utcára kiszögellő végén, az első emeleten kapott egy kis szobát, amely egyben dolgozószoba, ebédlő és nappali volt. Kis hálószobáját a verandától egy vászon függöny választotta el. Volt ugyan saját fürdőszobája – egy emelettel lejjebb a földszinten – de ahhoz közvetlenül kapcsolódott – nem egy WC, mert víz egyáltalán nem volt benne, sőt még csak nem is az indiai elrendezés, amely mindennap kitakarítható, - hanem egy szörnyű pöcegödör, amelyet évente egyszer takarítottak. A földszinten nyomda volt, s egy helyiség az összejövetelek számára, amelyben hetenként este kilenctől éjfélig szónokoltak.

A Buddhista Társulat egy csekély zsebpénzt állapított meg Mr. Leadbeater számára, s gondoskodott egy szolgáról. Hogy milyen csekély lehetett ez a „megélhetési hozzájárulás” következtethető abból a tényből, hogy Mr. Leadbeater főleg porridge-on /zabpehely étel/, kenyéren és banánon élt, s valami kevés, tejnek nevezhető folyadékon. Tea és kávé megengedhetetlen fényűzésnek számított. Mrs. Sinnett időnként küldött neki zoknikat és zsebkendőket.

Állandóan utaznia kellett a falukban, többnyire éjszaka, örökfogaton, mert a nappalok az iskolák szervezésével, előfizetések és adományok gyűjtésével teltek el. Az első évben Olcott ezredessel utazott, később egyedül. Mr. Leadbeater naplójegyzeteiben ezekben az években csak a helyek neveit találjuk. De hogy milyen fárasztó utazások voltak ezek, azt most rekonstruálni tudom, mivel az én szülőföldem volt. Csak amikor Angliába mentem, tudtam

felfogni, micsoda körülmények között élt ott Mr. Leadbeater, bár odalent – minthogy magam is olyan környezetben születtem – természetesnek tűntek fel előttem.

De ő „nem engedte ki kezéből a munkáját”. Olcott ezredes után Mr. Leadbeater érdeme, hogy Ceylonban a buddhista nevelési mozgalom kiépült, bár a buddhisták még ma is alig vannak ennek tudatában. De ha a Mester azt mondja: „Meg vagyok veled elégedve”, mit számít akkor az, amit mások mondanak?

Hallgass intuíciódra

Minthogy Mr. Leadbeater Ceylonban élt, s kapcsolata az angliai teozófiai mozgalommal oly hirtelen megszakadt, az ottani eseményekről csupán a Sinnett házaspár leveleiből értesülhetett. +/- Ezek a levelek most itt vannak nálam Adyarban. Mr. Sinnett tudósításai a teozófiai eseményekről pusztán a tények felsorolásából álltak, de véleményt nem nyilvánított. Mr. Sinnett melegen csodálta Mr. Leadbeater tiszta jellemét és tiszta indítókait, bízott benne, s így ő szabadabban kifejezi nézeteit. De csaknem mindig elfogult H.P.B.-vel és Olcott ezredessel szemben. Mr. Sinnett szerint semmi sem volt jó vagy ésszerű, ami az adyari székházban történt. Ami az európai mozgalmat illeti, az szerinte kihálófélben volt, s amikor H.P.B. Németországból Londonba érkezett, hogy új életet vigyen a Társulatba, Mr. Sinnett úgy látta, hogy több kárt okozott, mint hasznot.

Ha Mr. Leadbeater mindent pontosan elhitt volna, amit Mr. Sinnett neki írt, valójában nyugtalankodhatott volna a Társulat jövőjéért. Hiszen mélységesen tisztelte barátját, s hosszú évekbe telt, míg benne való bizalma – mint az események elfogulatlan és megbízható feljegyzőjében – csökkenni kezdett. Így éppen ebben az időben, amikor Mr. Sinnett levelei olyan borúlátóak voltak, a Mester tanácsa, hogy hallgasson „intuíciójára”, nyilvánvalóan szükséges volt, különben nem adta volna.

+/- Miss F. Arundale valószínűleg írt időnként, de nyilvánvalóan nem oly fontos dolgokat, amelyeket meg kellett volna őrizni.

A kis ember elbukott

Hogy hogyan bukott el, az kitűnik H.P.B. leveléből. De hogy miért, azt a Mesteren kívül vajon ki tudhatja? Nyilvánvaló, hogy a kiváltsággal, amit a próbatanítványság jelent, nemcsak szunnyadó jó tulajdonságok, de a szunnyadó hibák is napvilágra kerültek. Bawajee esete újabb illusztráció H.P.B. mondásához: „Az Okkultizmus útja roncsokkal van szegélyezve.”

s el fogja nyerni a neki járó bért

Nem tudjuk biztosan, mi a karmikus „bére” annak, ha valaki az okkultizmusban kudarcot vallott. Nyilvánvaló, sok függ attól, mi volt a kudarc oka, - hogy mennyi szerepe volt a tragédiában a gyengeségnek, erkölcsi gyávaságnak, gőgnek, ambíciónak, irigységnek és féltékenységnek. A fizikai, asztrális vagy mentális síkokon működésbe hozott erő, akár jó volt, akár rossz, a saját síkján hozza meg az eredményt. Ha az indító ok jó, akkor a mentális síkon csak jó lehet az eredmény, s ez a sík, mint tudjuk, sokkal erősebb hatású, mint az asztrális vagy a fizikai sík. Vigyázatlanságból vagy érzéketlenségből okozott baklövések sokkal kevesebb rossz karmát teremtenek, mint a féltékenység, irigység és ambíció.

De akár kicsi, akár nagy az elkövetett hiba, egy eredménye mindenesetre lesz a jövő életekben, s ez az, hogy amikor minden törekvésünkkel megvalósítani igyekszünk aspirációinkat, minduntalan akadályokba ütközünk, amelyek érthetetlenül s látszólag meg nem érdemelten elzárják az utat. Az elbukás „bére” hiábavaló küzdelem a jövő életekben. De az elbukás nem szól egyszer s mindenkorra. S ha valaki bármi jót is tett az emberiség és a Mesterek szolgálatában /Bawajee pedig szolgálatokat tett mind a két irányban/, az ilyen ember a jövő életekben mégis újra és újra alkalmat fog aratni, a megghiúsuló küzdelmek ellenére is. Az elvesztett alkalmak megint újabb alkalmakat teremtenek, ha még ég bennük valahol az aspiráció tüze.

Addig is hallgass

Szívében és elméjében megőrizve azt, amit a Mester mondott, Mr. Leadbeater „hallgatott”, keményen dolgozva, magára támaszkodva, célzást sem téve okkult előmenetelére, mindaddig, amíg a Mester még nem hagyta neki, hogy okkult tudását, amelyet Mestere nevelésének eredményeként összegyűjtött, másokkal is közölje, mint olyan tanítvány, aki minden próbát kiállt, s aki mindig helyén maradt.

K.H. MESTER LEVELE H.S. OLCOTTHOZ

Ez annak a levélnek egy oldala, amelynek utóiratát az 56. oldalon idéztem: „Légy készen arra, hogy ennek a levélnek valódiságát kétségbe fogják vonni egyes körök”.

A levelet Olcott ezredes kapta hajókabinjában 1888-ban, vetített eljárással. A tizenegy oldalas hosszú levelet a Letters from the Masters of the Wisdom, First Serie, mint a XIX. Levelet közölte. A fotókópia a tizedik oldalt mutatja be /mi természetesen csak a szöveget hozzuk. Ford./.

A levélben különböző teozófus dolgozók kezdőbetűikkel vannak megemlítve, köztük „C.W.L.” A levélrészlet így hangzik:

„Szeretném, ha biztosítanál másokat, éspedig T.T., R.A.M., N.N.S., N.D.C., G.N.C., U.U.B., T.V.C., P.V.S., N.B.C., C.S., C.W.L., D.N.G., D.H., S.N.C., stb., nem felejtve ki az Ázsiában lévő többi hű dolgozót, hogy a Karma árama állandóan folyik, s hogy mi is és ők is rá kell találjunk utunkra a Felszabadulás felé. A múltban nehéz megpróbáltatások voltak, s a jövőben továbbiak várnak reátok. Bár az a hit és bátorság, amely eddig fenntartott benneteket, kitartana mindvégig.

Jobb, ha egyelőre nem teszel említést erről a levélről senkinek, még H.P.B.-nek sem, hacsak ő magától nem beszél róla.”

A levélben szereplő kezdőbetűk

Csupán a következő nevekről van biztos tudásom:

T.T. = Tockaram Tatya

N.N.S. = Norendo Nath Sen

G.N.C. = Gyanendra Nath Chakravarti

T.V.C. = T. Vijayaraghava Charlu

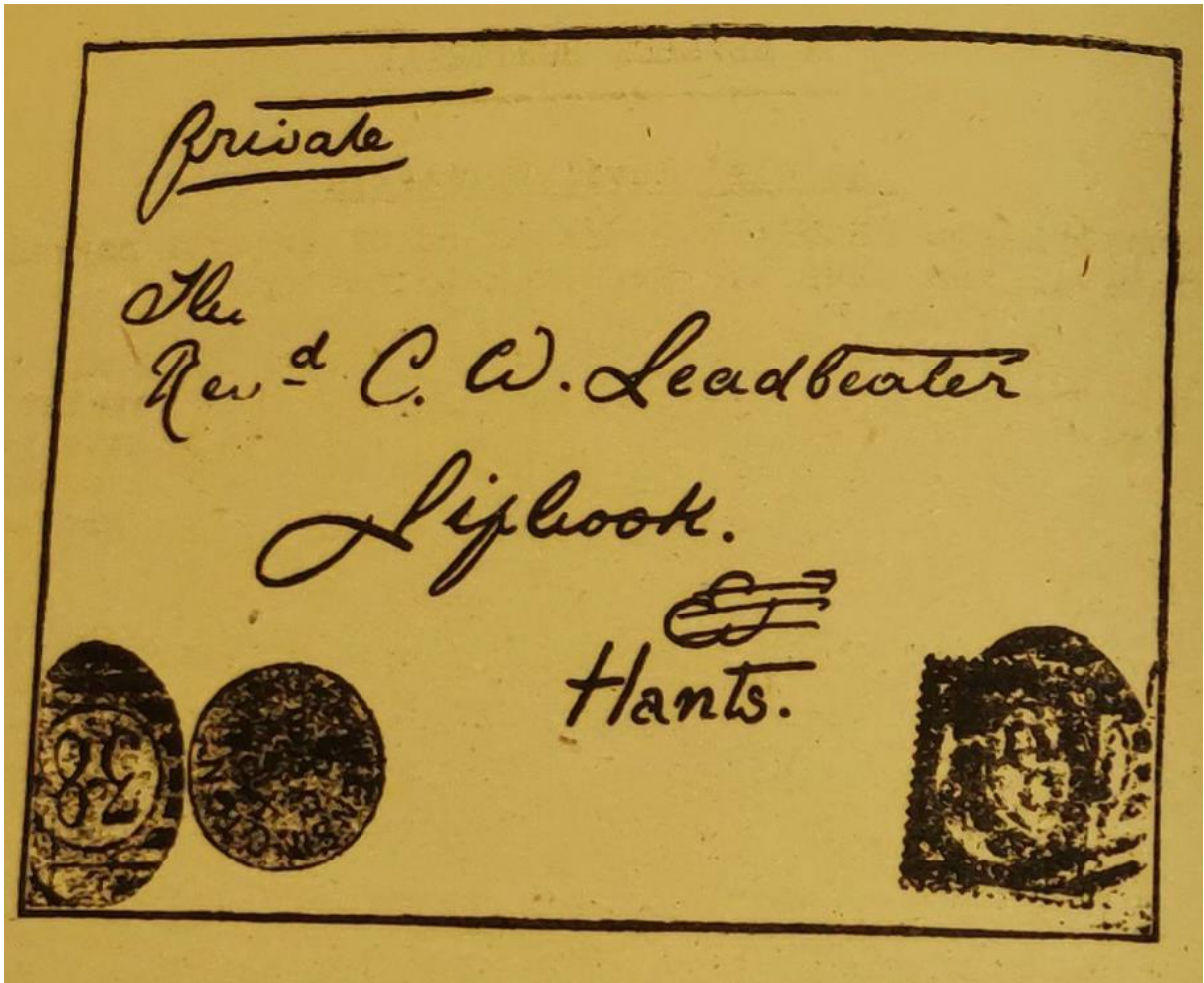
P.V.S. = P. Vencata Subbiah

C.S. = /Pandit/ Chandra Sekhara

C.W.L. = C.W. Leadbeater

D.N.G. = Dina Nath Ganguli

S.N.C. = S. Nilakantumar Chatterjee

A LEVELEK BORITÉKAI

Az első levél borítékja

A fotókópiában közölt borítéknak ez az eredeti nagysága. A címzés tintával van írva K.H. Mester kézírásában.

Úgy látszik, mintha a Mester előbb azt akarta volna írni, hogy „England” a város neve, „Liphook” alá. De mivel a levelet Angliában tették postára, kihúzta az „E” betűt, s helyette az írta: „Hants.”, ami Hampshire postai rövidítése. Angol szokás ugyanis, hogy ha a város nem elég ismert, aláírják a grófság nevét is.

A levelet Mr. J.W. Matley szerint /lásd I. Függelék/ Londonban adhatta postára valaki. Ez a személy sietségében a bélyeget rossz helyre és fejjel lefelé rakta. „Kensington” London nyugati részének postai kerülete. A kelet világosan látszik: „0C-30-84”.

A második levél borítékja

A fotókópia eredeti méretben készült. A boríték fehér, a kínai betűk és a körülöttük lévő vastag vonal vörös. A boríték a keskenyebb végén, fent nyílik. Ez nyilvánvalóan egy általánosan használt boríték Tibetben, amolyan „levelezőlap üdvözet” van reá nyomtatva. Az Adyarban található Mester-levelek között tíz ilyen nagyságú boríték van, vörös és kék színben, és különböző rajzzal. Az ezen a borítékon lévő üdvözet egy kínai úriember szerint így hangzik: „Nagy jószerencse legyen szolgálatodra”. Talán azért választotta a Mester a sok különböző feliratú boríték közül éppen ezt, mert harmóniában állt a levél végén küldött áldással.

VÉGSZÓ

Ha eljön a napja annak, amikor kötelességeimtől s a test börtönétől felszabadítanak, s visszatérek Hozzája „örvendezve” az „Ő nevében és az Emberiség iránti szeretetből” végzett munkáim feljegyzéseinek „kévít” magammal hozva, remélem, hogy a Mester ugyanúgy fog hozzám szólni, mint szólt az én testvéremhez: „Meg vagyok veled elégedve”.

C. Jinarajadasa

I. Függelék

C.W. Leadbeater a Bramshott-i plébánián

Írta: James W. Matley +/

C.W.L. segédlelkész volt egy Bramshott nevű hampshire-i plébánián, s édesanyjával együtt élt egy villában. A „Hartford” nevű villa kb. egy negyed mérföldnyire volt a kis Liphook falutól. A plébánia plébánosa Rev. W. W. Capes volt, egy elsőrendű Oxford-férfiú. Felesége, Mrs. Capes C.W.L. nagynénje volt. A másik segédlelkész Mr. Kidston volt, egy házasember, aki nem messze onnan, ugyanazon az úton lakott.

Mrs. Leadbeaterre csak homályosan emlékszem. Szép fehér haja volt és megnyerő arca, amelyet az ember ösztönszerűleg szívébe zárt. A plébánián még egy világi lektor is működött, egy idős ember. Amikor ez meghalt, egy másik káplán jött helyébe. Mrs. Leadbeater már nem élt, amikor én közelebbi kapcsolatba kerültem Mr. Leadbeaterrel, s az ő halála után egy Mr. Cartwright nevű úr jött segédlelkésznek, aki Mr. Leadbeaterrel lakott a villában. Nem akarom kifelejteni Péter nevű macskáját, egy pompás és hatalmas cirmost, C.W.L. elutazott, reánk hagyta Pétert.

A villa előtt egy nagy tölgyfa állt, amelyre C.W.L. télen húsokat akasztott az éhező madaraknak. A villa körül szép kert volt, amit C.W.L. nagyon szeretett.

Fogalmam sincs róla, mikor érkezett C.W.L. Bramshottba, nekem úgy tetszik, mintha mindig ott lett volna. Hat évvel idősebb bátyám, Frank sokat volt vele együtt, megtanult orgonán játszani, benne volt a kórusban, s általában zenei kiképzésben részesült általa. Amikor már elég nagy voltam, azt hiszem 9 éves, én is közéjük kerültem. Egy szombati napra emlékszem, amikor először ismerkedtem meg C.W.L.-lel. Ez alkalommal két másik, kb. 9-10 éves fiúval nyulat fogni mentünk egy kutya segítségével /azt hiszem meglehetősen biztonságban lehetett tőlünk/.

+/ 1890-től egészen 1939-ig /utána már csak egy évig élt/ rendszeresen találkoztam „Jim Matley”-vel valahányszor hajója Angliába érkezett. Később ültetvényes lett Papua-ban, de akkor is, valahányszor egyidőben voltunk Ausztráliában, mindig találkoztunk. Ezt a beszámolót kérésemre írta, több évvel ezelőtt. Az utolsó bekezdés egy levélből való, amelyet Mr. Leadbeater halála után kaptam tőle.

Az úton C.W.L.-el találkoztunk, helyesebben ő egy dombon volt a bátyámmal együtt, s úgy látszik célba lőttek egy könnyű pisztollyal. Ő felénk fordította a pisztolyt és tüzelt, mire én tréfából a földre estem. Ő látta, mire ment ki a dolog, s azt hiszem nem ijedt meg nagyon. Azután mindketten lejöttek hozzánk, s C.W.L. megkérdezte, mit csinálunk. Mi elmagyaráztuk, s akkor C.W.L. azt mondta Franknak, hogy azt hiszi itt az ideje, hogy kézbe vegyen, s hogy ő jobb mulatságot tudna számomra, mint amit én kigondoltam. Így ott mindjárt kezelésbe vett, s ettől az időtől kezdve mi hárman, amikor csak lehetett együtt voltunk akárcsak három testvér. Csak a tanulás s ehhez hasonlók szakították félbe együttléteinket, amelynek helyszíne „Hartford” volt. Mindez Mr. Leadbeater halála után történt.

Szabad estéinken énekeket és más zenét tanultunk vagy „euchre”-t /egyfajta kártyajáték/ játszottunk. Szombatoként kirándulásokat tettünk a szomszédságban lévő szép helyekre, olykor még messzebb is Portsmouth-ig, ahol megnéztük a látnivalókat. Londonba is felrándultunk, ahol először voltam színházban, s a „Princess Ida”-t láttam vele a Savoy-ban. Kedvenc helyünk volt Guilford, ahol a Way folyón eveztünk, azután Midhurst és az ottani folyó. G.A. Henty „Union Jack Field Club”-ját C.W.L. hívta életre, s jónéhány fiú csatlakozott hozzá. Úgy hiszem egy olyan klub volt, ahol meg kellett ígérni, hogy semmiféle teremtménnyel nem kegyetlenkedünk, s jelentéseket tettünk arról, hogy ha valami érdekes történt a körülöttünk lévő teremtményekkel. Így aztán kirándulásokat tettünk nagy csapatokban az erdőkbe és falvakba, s különböző természetrajzi példányokat gyűjtöttünk. C.W.L. kedvence volt a fiúknak. Sokat járt és sokat foglalkozott velük.

Egy egyházi társaságot is alakított C.W.L. a fiúk számára. Itt úgy emlékszem azt ígértük, hogy nem hazudunk, s hogy olyan tiszták és jók leszünk, amennyire tőlünk telik. Ha egy fiú fel akarta magát vetetni, akkor azt valakinek ajánlani és az ajánlást egy másik fiúnak támogatni kellett. Ha a tagok közül csak egy is ellenvetést tett, hogy az illető tetteiben nem volt elég igaz, vagy hogy valamiképpen helytelenül viselkedett, akkor azt egy bizonyos időre /úgyszólván/ kigolyózták. A kéthetenként egyszer tartott összejöveteleken énekeltünk, meséket hallgattunk vagy olvastunk. C.W.L. frissítőnek süteményről, gyümölcsről és dióról gondoskodott. Ezért azután sokan törekedtek a Társaságba bejutni, ahova úgy emlékszem 10 éven felül jöhettek a fiúk. Némi féltékenységet is okozott, mert csak az egyházhoz tartozó gyermekek vehettek részt benne, viszont sokan voltak más hitűek a helységben. Az anglikán

egyház Antialkoholista Egyesületének ifjúsági csoportját szintén C.W.L. indította el. Fiúk és lányok egyaránt részt vehettek. Ennek nagy sikere volt és sokan csatlakoztak hozzá. Az alapítás 1884 márciusában történt, s amint látom a tagok között én kaptam az 1-es sorszámot.

Az összejövetelek nagyon tetszetősek voltak. Egy imádsággal kezdődött, amelyet C.W.L. mondott el karingben, azután egy-két lendületes zsoltárt énekeltünk, amelyeket mindnyájan szerettünk. A zsoltárok után C.W.L. levetette a karinget, s egyéb énekek következtek. Ha valaki tudott, szólót énekelt. Itt nagyon jó hasznomat vették, mert sok éneket tudtam. A kórusban azonban mindenki részt vett. C.W.L. felolvasott nekünk, vagy esetleg valamelyik fiú vagy leány. Évente egyszer teát is adtak, s apró ajándékokat, például könyveket. De ezek nem azok a szenteskedő ifjúsági könyvek voltak, amelyek valószínűtlen fiúkról és lányokról szóltak. A fiúk könyveinek a szerzői Mayne Reid, Marryat és Kingston voltak. A lányok könyveiről nincs tudomásom.

Ebben az időben C.W.L. gyakran járt spiritiszta szeánszokra. Az egyik húsvéti időszakban Londonban több ilyen meglátogattunk, köztük Mr. Husk szeánszát, ahol a híres „Irresistible” működött, úgyszintén Eglintonét is. Mr. Husk egyszer „Hartford”-ba is lelátogatott és szeánszot tartott. Azt hiszem Mr. Crowther is ott volt és mi hárman. Nagyon érdekes esténk volt és sok jelenséget tapasztaltunk.

Az asztronómia is kedvelt foglalatossága volt C.W.L.-nek. Egy nagyon jó teleszkópja is volt, azt hiszem 12”-es reflektorral. Sok élvezetes estét töltöttünk a kertben a csillagokat és a holdat vizsgálva. Nagy esemény volt egyszer egy holdfogyatkozás. C.W.L. felfedezett egy árnyékot, mielőtt a hold fogyatkozni kezdett volna, s erről írt is valamelyik újságnak. Amint kiderült, ez valószínűleg az Andesek által vetett árnyék volt.

1884 nyarán Ramsgate-be mentünk mi hárman egy jó napra, s nagyon jól éreztük ott magunkat. Sok helyet bejártunk, sőt Franciaországba is átrándultunk. Ez volt az első nagyobb tengeri utam. Úgy hiszem C.W.L. nem bírta a tengert, én azonban nagyon jól, s azóta is mindig. C.W.L. Ramsgate-ben megtanított úszni. Egyszer majdnem belefulladásztott, máskor pedig kimentett. Apályban fürödtünk és bakugrást játszottunk. C.W.L. a fejem fölött próbált a vízbe ugrani, de a keze elcsúszott, s bőszárú fürdőnadrágba bújtatott lába a fejemet érte, s mindketten beleestünk a meglehetősen mély vízbe. Nem tudom mi történt azután, mert mindaddig nem jöttem magamhoz, míg mindketten ki nem kerülünk a vízből. Más

alkalommal a tengerben, amikor már néhány tempót tudtam, oda kellett úsznom, ahol C.W.L. volt s onnan azután együtt kiúszni a sekélyebb vízbe. De a dagály időközben mindkettőnket lesodort a lábainkról, s én még olyan messze voltam, hogy majdnem belefúladtam, mielőtt még C.W.L. hozzám ért.

C.W.L. sok új játékot vezetett be a fiúk között, s amennyit csak lehetett velük volt a krikettnél is. Sokat teniszeztünk együtt, s azt hiszem, ezt jobban szerette, mint a krikettet.

Ebben az időben kezdtem el franciát, trigonometriát és hajózást tanulni. Ezekre a tantárgyakra C.W.L. készített elő szabadidejében. Bár nem volt sok időnk, de azért az összejövetelek, kórusgyakorlatok, saját zene leckéim, s az azokra való készülés mellett mégis mindent el tudtunk végezni.

Emlékszem, hogy C.W.L. megzenésítette Mrs. Hemans költeményének néhány sorát. Nagyon szerettem ezt az éneket, bár nem tudom, melyik költeményből valók a szavak, amelyek így hangzottak: „A piramis árnyékában, ahol fivérünknek sírt ástunk”. Azt hiszem, Frank fivéremnek megvan a kottája.

Más forrásokból kiderült, hogy C.W.L. a spiritizmuson keresztül jutott el a Teozófiáig. Azt hiszem, hogy Eglinton, a spiritizsita médium útján próbált a Mesterhez közeledni. Most már nem tudom pontosan, hogyan lett végül teozófus, azaz, hogy miként csatlakozott a Társulathoz. Tény az, hogy felajánlotta szolgálatait a Mesternek, s azt hiszem Madame /Blavatsky/ küldte el az üzenetet. A válasz különös módon érkezett. Valaki egy levelet kapott, hogy adja fel Angliában C.W.L. számára, s ebben a Mester üzent C.W.L.-nek. Aki a levelet feladta, természetesen semmit sem tudott arról, mi volt a levélben.

Úgy hiszem csaknem azonnal összepakolt és elutazott. November 3.-án tűzijáték bemutató volt a kórus és az antialkoholista egyeslet tagjai számára. Mindkét egyesület tagjai meg voltak hívva Hartford Cottage-ba a tűzijátékra, s azt hiszem teát és süteményt is szolgáltak fel. Nem vagyok benne biztos, hogy a tűzijáték arra a napra volt-e tervezve, vagy előre tolták a dátumot. Nagyon szép tűzijáték volt. Gondosan előkészítettük a Katalin-kerekeket és hasonlókat. A tűzijátékokat szépen sorjában elrendeztük a dobozban, hogy könnyen kiadogathassuk a röppentyűket, római gyertyákat, stb. Természetesen sötét volt, a tűzijáték este 8 órakor kezdődött. Néhány fiúnak megengedték, hogy rakétákat bocsássanak fel. Az egyik, a nevét már elfelejtettem, elhatározta, hogy a rakétát egyenesen a tűzijáték dobozba dobja. Az eredmény egyszerűen nagyszerű volt, de valójában veszélyes, mert az egész tűzijáték készlet egyszerre repült fel. A római gyertyák a közönség körébe estek. Még a

röppentyűk is veszedelmesen közel voltak. Valóban csodás látványosság volt. Mindnyájan azon a véleményen voltunk, hogy ilyen nagyszerű tűzijátékot még nem láttunk. Izgalmas mulatság volt. Még most is pontosan emlékszem mindenre. Azután a többiek hazamentek.

Mi hárman felmentünk a Testvér /"Brother"/ +/- szobájába, hogy bepakoljunk és elrendezzük dolgait. Frank és én a hajnali órákban távoztunk. Frank egy csomó könyvet tolt haza egy talicskán. A mezőkön keresztül, a rövidebb úton mentünk. Az út nagyon göröngyös volt, s mivel én gyenge voltam a talicskát tolni, a karomon cipeltem egy csomó könyvet. C.W.L. 1884 november 4.-én utazott el. Senki más nem tudott róla, csak mi hárman. A többiek semmiről nem tudtak.

/Ezt a bekezdést L. püspök halála után írta J.W. Matley./

A fiúk, akikkel egykor együtt volt, egyáltalán nem felejtették el őt, s mindnyájan emlékeznek, mennyi mindent tett ő értük és szeretettel gondolnak rá. Számomra ő mindig a Testvér volt, s ez mindent jelent, amit én csak el tudok gondolni. S ha lehetséges, még ennél is többet jelentett nekem, egy olyan Testvért, amilyenről az embereknek általában fogalmuk sincs. Azt hiszem sohasem tudom visszafizetni neki mindazt, amit értem tett, legfeljebb az embereknek nagy általánosságban, s tudom, hogy neki is ez tetszene a legjobban.

J.W. Matley

Wanganui ültetvény

Samrai, Papua

+/, „Brother”-nek szólította mindenki Leadbeater püspököt, s úgy is emlegették attól kezdve, hogy Sydney-ben letelepedett.

II. Függelék

/1/

Roturna, N.Z.

1934. június 16.

/A New Zeland-i Teozófiai Társulat elnökének/

Kedves Uram,

Kérem szíveskedjék elküldeni címemre a Theosophy in New Zeland február-áprilisi számát, amelyben Leadbeater püspök haláláról szóló cikk van. Ez szerfelett érdekel, mert az elhalt Chales Webster Leadbeater a hetvenes években vasárnapi iskolai tanítóm volt Észak-Londonban a Trinity Templomhoz /Tottenham/ tartozó iskolában, ahol mint tanfelügyelő is működött. Mr. Leadbeater különösen jóságos ember volt. Még most, hatvan év múltán is a legkellemesebben emlékszem azokra a boldog időkre, amikor néhányunkat a fiúk közül hosszú barangolásokra vitt a London körüli rétekre /amelyek a hetvenes években még megvoltak/, az eplingi erdőbe és más kedves helyekre. Mindig vidám és kedves volt hozzánk, nagyszerűen beszélt, és sok szép mesét mondott sétáink alatt. Édesanyjára is emlékszem, egy nagyon kedves, mindenki iránt jóságos öreg hölgyre.

Tisztelettel híve

A.W. Troughton

/2/

Gisborne

1935. május 21.

Nagyon kedves volt Mr. Jinarajadasa-tól, hogy elküldte nekem néhai Leadbeater püspök arcképét, akihez annyi szép és boldog emlékem fűződik. Nagyon büszke vagyok arra, hogy ez az arckép a birtokomba jutott. Könnyen rá tudok ismerni akkori külsejére, amikor a század első éveiben N.Z.-ba érkezett, s Christchurchben nagy öröömre találkoztam vele. Szemei épp olyan ragyogók, mint hatvan évvel ezelőtt, amikor őt megismertem.

A.W. Troughton

Köszönetnyilvánítás

Köszönetemet fejezem ki azokért az idézetekért, amelyeket a The Mahatma Letters to A.P. Sinnet c. könyvből vettem. A könyv anyagát a néhai A. Trevor Barker írta le, s Messrs. T. Fisher Unwin kiadásában jelent meg.